

Colegiul Economic "Dimitrie Cantemir"

Iuceava

Revista clasei

a X-a B

Nr. 210 noiembrie 2010 - aprilie 2011

Editura George Teșan

Giaciv

'09

Căminul în care a funcționat Liceul Economic în primul său an de activitate (în cartierul Școală)

ISSN 2068-0988

Verbum

Verbum

Un titlu, o revistă, un colectiv care s-au păstrat timp de 5 ani; proiect care ne-a ajutat să ne descoperim adevăratele valori.

„Verbum” este o reuniune de inteligențe multiple. Am devenit jurnaliști, poeți, prozatori, încercând din răspateri să convingem lumea cu talentul nostru, talent care a fost apreciat de către cititori și de către evaluatorii revistei.

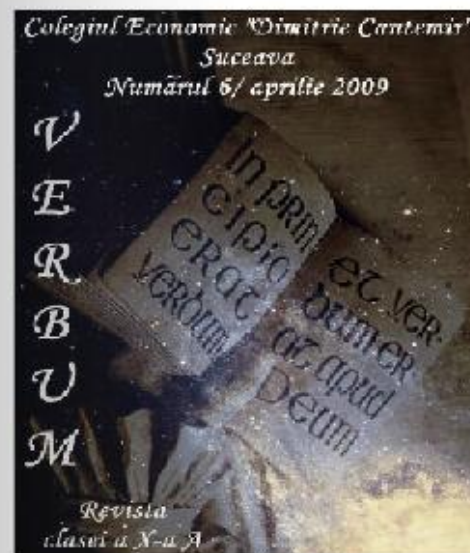
De ce o revistă a clasei?

Probabil că aceasta este cea mai bună întrebare pentru a afla motivația din spatele proiectului. Fără doar și poate, revista constituie un mod foarte bun de a ne demonstra calitățile și aptitudinile dobândite într-un mediu școlar propice.

Fiind o revistă a clasei, nu poate lipsi lucrul în echipă și cooperarea, ceea ce în mod sigur ne va folosi în viitor.

Lucrul cel mai important este faptul că lășăm ceva în urmă, un proiect moștenit de la generația anterioară. Bineînțeles, ceea ce ne încurajează sunt rezultatele obținute la Concursul național de reviste școlare, 3 clasificări la etapa națională și primirea titlului de laureat în 2010.

Istorie

Proiectul a fost inițiat în 2006 de către elevii clasei a IX-a A, actualmente studenți. Noi am hotărât să dăm continuitate acestui proiect, preluându-l și transmiiându-l la rândul nostru, dorind să adlegem laurii colegilor noștri mai mari.

Numerele 3 și 4 ale revistei au fost concepute împreună cu inițiatorii ei. 5,6 au fost redactate în întregime de clasa noastră, iar numerele 7,8,9,10 le-am realizat împreună cu clasa a X-a B, continuatoarea proiectului.

Am privit proiectul „Verbum” cu maturitate și responsabilitate. Cu valoarea să ne se piacă, omagiul trebuie să vină cu moya, lucruri noi care să stăimască interesul cititorului. De aceea noi am adăugat capitole „Baza de date”, secțiunile „Perle ilustrate” și „Știri”, făcând referire la anumite evenimente din clasă și din școală.

Înclă nu am știut spre ce ne aventurăm. Am descoperit o lume nouă, lumea publicistică. Am devenit poeți, prozatori, reporteri și comentatori temporari. Am scris jurnale de călătorie, cronici, reportaje, articole de opinie, poezii și am încercat să interviuăm personalități.

Din lecție, sprijin și ajutor profesoral și al colegilor noștri mai mari au

fost mereu călăuză noastră, așa cum noi vom fi călăuză celor care vor prelua acest proiect.

Știam că succesul depinde de noi, așa că i am lăsat pe cei mai buni în față. Articolele au fost citite cu atenție și am descoperit că încredințarea elevilor poate fi folosită desigur ca avantaj, dar și că unii dintre cei selectați pot dezamăgi prin limbajul de lemn de care nu se pot debarasa.

Am încercat să nu mai scriem compuneri, ci proză, am încercat să ne dezlipim de lumea fantasticului și să ne legăm de realitățile din jurul nostru.

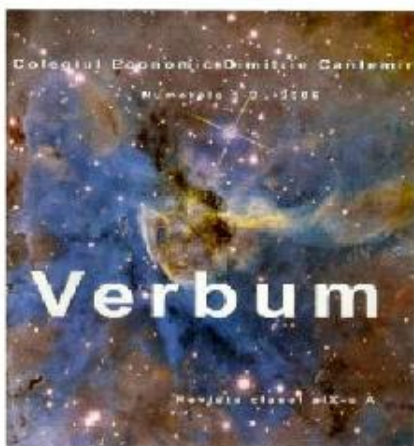
Am recunoscut activitatea noastră din clasă, am surprins evenimente educative din cadrul școlii, dar și momente amuzante. Am așteptat pe toate sentimentele ce ne dominau sau care nes la suprafață independent de voința noastră. Am prezentat, punând și un strop de ironie, viața elevului, o zi a acestuia în cadrul școlii sau în drum spre ea. Astfel „Verbum” a devenit o parte din sufletul nostru.

Mulți întâmpină greutăți la trecerea pe lângă ideile și sunt tentați să renunțe, însă sentimentul se diminuează în timp, pe măsură ce elevii învață din experiență cum se scrie un articol, respectând anumite reguli.

Am învățat că scrierea unui articol se face în mai multe etape. Cea mai grea este căutarea ideii deoarece, pentru a capta atenția, ideile trebuie să fie foarte noui selectate. Binzânelor că pentru a redacta articole trebuie să ne documentăm. De aceea, intimitatea școlii s-a simțit oarecum stingeră din cauza ochilor ni noștri vigilenți și a urechii noastre atente în tot ce se petrece în jur. Datele au fost frânte bine analizate și verificate înainte de întocmirea articolelor. Formele pe care le au capatat materialele au fost trecute pe ziare, iar apoi utilizate pentru a scrie interesul cititorului.

Pentru noi, „Verbum” nu este doar o revistă, un proiect pentru școală, ci date o parte din noi, reprezintă secvențe din viața noastră, de care peste ani o să ne amintim cu drag. Predăm revista elevilor din clasa a X-a D, noi văzând rolul de a monitoriza din umbră anul acesta inițierea lor în redactarea materialelor.

Lucia Diaconu,
redactor șef
XII A

Anul școlar 2009-2010
“Babaci” din clasa a IX-a B ieșind din ou pentru a prelua proiectul
“Verbum”

Și-a mai trecut un an...

Anul școlar 2010-2011

Moda ECO

Nu cu multă vreme în urmă, în Europa s-a introdus curentul ECO, din dorința de a salva planeta.

Cum era de așteptat, în România a ajuns mai târziu și a fost înțeles greșit. Românii au considerat că a fi ECO este ceva în modă și a început o goană după lucrări ECO, cu motto-ul: „Nu ești ECC, nu ești în modă!”.

Modelul acesta l-au urmat și elevii clasei a X-a B, ce s-au gândit la ceva original: chiulul ECO. Ei preferă să înalțe teritoriul doamnelor trecute de a treia tinerețe, parcul, în locul barurilor pline de fum de țigară.

Claudia Sibechiu

Pixuri miraculoase

Elevii clasei a X-a B, în frunte cu "Einstein-ul" clasei, au descoperit o nouă metodă de rezolvare a problemelor. Matricele din care sunt fabricate pixurile stimulează activitatea creierului. De aceea, după fiecare oră de fizică, "Einstein" preferă să roadă pixul în locul mâncării "ieftine" de la magazinul alături.

Livia-Ionela Doamntiu

"Nume alese"

Elevilor clasei a X-a B au început să le displace tradiționalul prenume, așa că le-au înlocuit cu noi porecle. Descori, în pauză, prin clasă răsună vocea, strigând: Mirabela, Caramele, Clementina, Kiwi...

Dați ceva să ținească?

Livia-Ionela Doamntiu

Al treilea război mondial

Excursia făcută de elevii clasei a X-a B în fiecare miercuri în II-6 pentru a se bate cu pernele așezate pe scaune. Praful, dezordinea, creta risipită sunt o nimică toată pe lângă șpetele și zgornitel produs.

În fiecare miercuri se întâmplă același lucru, dar oare când se va produce al patrulea război?

Livia-Ionela Doamntiu

Circuitul scaunelor în Cantemir

Elevii clasei a X-a B de la Colegiul Economic „Dimitrie Cantemir” Succesiva sa o problemă cu scaunele. Dintr-o cauza necunoscută scaunele din această sală de clasă „cad pe capete”.

Nu se știe cine le distruge, dar un lucru este cert, ele pot fi reparate de către domnul administrator. Așadar, când un scaun are o problemă, este dus de către doi elevi la „spitalul de urgență”, unde va fi anesteziat și ulterior operat de către domnul administrator.

Dacă în piesa de teatru „Scaunele” de Eugen Ionescu bătrânii își întâmpinau musafirii cu câte un scaun pentru a se așeza, în clasa noastră acum s-a dus la „spital” de către elevi, care în același timp pierd o bună parte din ora respectivă, ceea ce dă de bătut în legătură cu „măcelarul scaunelor”. În concluzie, elevii acestei clase pot și să liniștească scaunele vor fi 100% sănătoase.

Adrian Ionescu
Andreea Măneanu

O pauză obișnuită

Elevii clasei a X-a B de la Colegiul Economic „Dimitrie Cantemir” Suceava sunt foarte buni sportivi. Aceștia își petrec pauzele într-un mod distractiv, jucând tenis de câmp în sala de clasă.

Jocul cuprinde trei etape. Prima etapă presupune „găsitul” unei metode de către elevi pentru a putea juca. Elevul se plimbă prin clasă, uitându-se pe băncile colegilor, în căutarea unui caiet sau a unei cărți care să găsească loc de răcheta.

A doua etapă este jocul. Încălțându-și „mășca” din cretă și jocul începe. Pe parcursul jocului se petrec mai multe evenimente. Cel mai mult au de suferit florile din clasă, care uneori sunt luate de cretă sau de caiete, dar și „jubina” uniformă a colegilor.

Ultima etapă este constituită dintr-un război personal între elevii lovii „din gurașă” de către bucățile de cretă trimise de cei ce au jucat. Totul se termină când elevii care stau pe hol intră în clasă strigând „Profaaa, Profaaa!”.

Adrian Ieremia

Voluntariatul cu inimioare

Elevii clasei a X-a B s-au hotărât să dea un exemplu celor din liceul nostru, sacrificându-și prețioasa pauză în care ceilalți elevi își reînnoiesc machiajul, tundează țigara de dimineață sau își scriu temele, curățând clasa de mizeria ce apare prin metode necunoscute, numite și CIMSN (Obiseta Menajera a Stăpân Necunoscut). Ancheta este în desfășurare.

Probabil că doamna ce se ocupă cu curățenia este cea care lasă săptămânal inițiativa desenată pe perete în semn de recunoștință pentru ajutorul acordat. Elevii vor să demonstreze că prescurtarea ECO înseamnă doar Economic, ci și Ecologic.

Claudia Stăncu

Fericire de sărbători

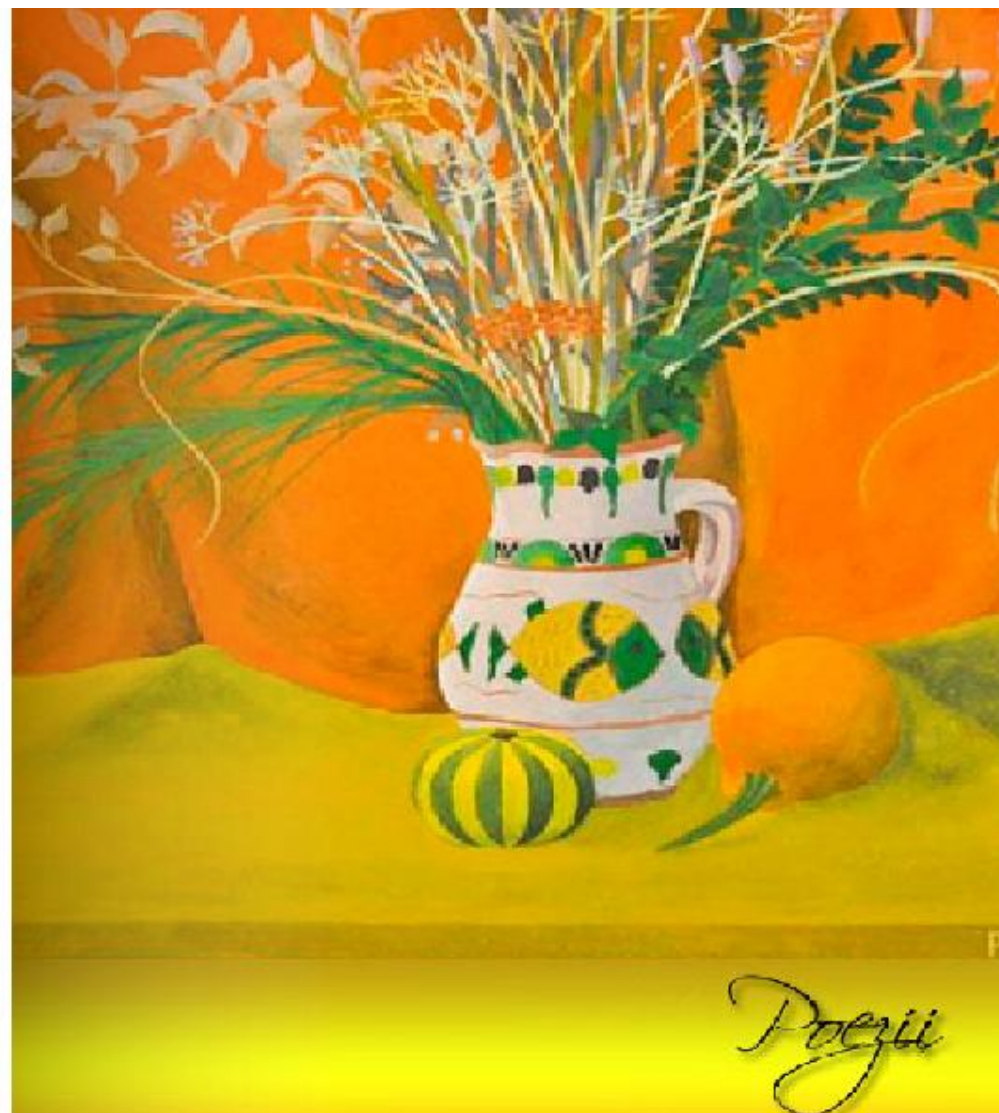
Cum sosira sărbătorilor de iarnă am însemnată nouă a primi cadourii și a te servi din buzetole festive ce caracterizează această perioadă, elevii clasei a X-a B au avut o idee demnă de a fi lăudată. Alături de doamna dirigintă, clasa a hotărât să facă o vizită Centrului de copii cu handicap sever din oraș.

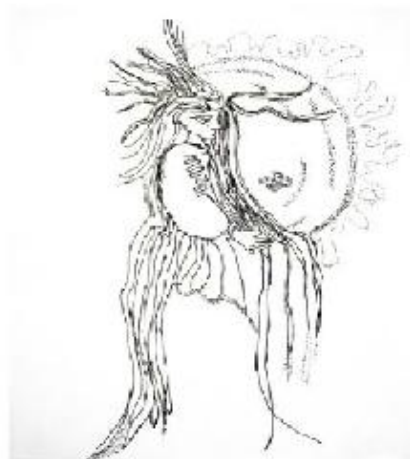
Aerul mingea. Noi ne apropiam cu pași mici de centu, încleșci de cadourii, considerându-ne o mică rază de fericire în inimile celor suferinzi. De după feresare se întrezăreau chipuri fericite și emotionate. Intrăm plini de emoții, dar urzile de bun venit și bucuria celor mici au șters sentimentele de neliniște. Erau copii de vârsta noastră, însă arătau cu totul diferit, motiv pentru care au fost abandonată de părinți. Căci din imboldul dat de această fiptă a fost pe masă, nu am putut mese ușor peste primul contact vizual cu cei mici.

Surpeza celor de acolo a fost, putem spune, egală cu micrea și cu nehotărrea noastră. S-au bucurat de cadourile primite, însă mai mult s-au bucurat de prezența noastră, căutând mereu sa comunice cu noi și să ne explice de ce afecțiuni suferau.

Vizita fusese scurtă, însă plină de morală și de sentimente îndușgătoare. Am plecat de acolo cu lacrimi în ochi, apreciind mai mult viața și pe cei care ne sunt alături, dar și cu promisiune că vom reveni curând.

*Simona Blaga
Evelina Ciocan*

Și strada...

merg pe o stradă
 afostul de populiță
 a crăpului.
 Intorc capul. Văd un copil,
 înși înalt, teal
 și expresia feței sale
 mă irită. E odios.
 Fac colțul și...
 mă orbește geamul
 unui magazin. Aptră din nou
 o dată la trei zile
 acea senzație de rece,
 de sânge devine obsedantă.
 Fac un pas. Mă opresc.
 Clăreții par păhu i înhibate în sânge.
 E incertat. Simt nevnia să-i store.
 dar nu. Revin-o-p?
 Continui să merg
 și ușor măresc pasul.
 Acum fug,
 E mai captivant așa.

Julian Cărbilă Crămăreț

Năpăstuit

Abandonat simt nei tristețea vieții
 Și văd cum anima îmi măre,
 Aștept coar răsăritul dimineții
 Și sper în nemurire și cardoare.

Adă răspunsuri și fragmente,
 Caut cuvinte și talente
 Cuprind doar inimă și darvre,
 Adu suspine efemere...

Aseult eadrino, simt momente,
 Descriu tablouri, sentimente
 Sunt și azi singur, părădit,
 Un suflet gol, năpăstuit...

Diana Vasilescu Crămăreț

Buzunare

în mi de buzunare
 îmbrățișez crude sentimente
 pe o navă
 flacăra de chipuri
 mă strecoar fulgerător.
 Și mai vreau...
 imensitatea absolutului,
 puterea supraomenească
 și dragostea...
 as prin lăbri înnot,
 sau facere mersu,
 disperat,
 să fug
 dar o surprindere
 ma ataco? mersu
 în mi de buzunare...

Cuvinte simetrice

încep a fredona eterna
 melodie a poeziei
 lui Mallarmé
 de ce? nu știu
 dar buzele ar
 la rostrea acestor cuvinte

Intangibil? desigur
 Tangibil? probabil

și cuvintele își flutură
 ritmul prin camera mea
 în următoarea clipă
 mă simt invadat, strangulat
 aerul îmi descompune pielea
 mă deshidratez
 văd, strig, intra în ponie
 apoi linșez
 au ieșit pe geam
 nu
 prin geam ehen de în ușă...
 daaa... am scâpat
 sau nu
 volumul..

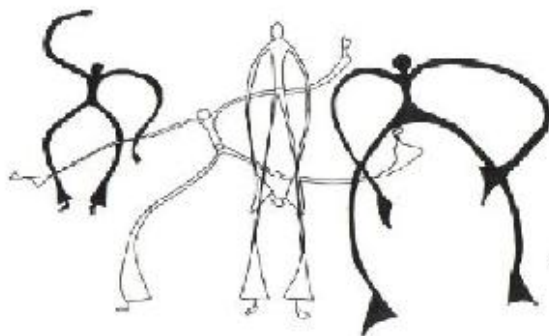
Julian Cărbilă Crămăreț

Sfinxul eternității

Îlădeam într-un mod
atât de sobru
cu miile de ceruri
înaștrind galop spre viață,
și după un veac de vise
// cu flăcări de zămbete
într-un strop de rouă/
pluseam în aburul invers
al libertății, integrității, solidarității.

Îmi reflectam inima,
devenită deja complicele
bunătății, progresului, fericirii,
într-un lac nemărginit
ca unna să-mi adică
acel răsare de soare, încetfuneabil,
pe care începuam să-l prind de mic copil
cu o singură mână.

Și am vrut, am sperat, am așteptat
și-am găsit
într-un cub de sticlă
un întreg viitor rezal' genenților.

Valul de zămbete al voluntariatului

unu doi unu doi unu doi
unu sau doi?
privirea mi coalează
printre nișăia ochi nevinoșii
și nu mai știu să număr decât
picături de rouă
izvorâte din adâncul cristalin
al voluntariatului
văd la fiecare colț de stradă
atâtea suflete împănate de
harul bunății și al ajutorării
simpli oameni ce prin voluntariat
începu zămbetul demnității,
speranța de a crea o lume nouă
în nemărginitul vastă a voinei lor
și strig din răspuneri acest Demiurg
sub numele de Voluntar
iar aboul sau îmi alimentează
inima cu fericire, inocență, gingășie
pentru că apoi să mă înec și eu
în acel râu împede
// ce transversează de două ori și jumătate
acul sufletului meu voluntar/
și să nu mă mai întorc
niciodată.

Julian Cărlin Crămădă

Contact fizic

„picături de păcură
colorând genunchii!”

imi simt genunchii
câlcieți de acest
contact dur
cu genunchii unei
plei de raze
amăgitoare,
pătrund amăgitor
în genunchii
fravei... înșelătoarei...
frunze de ploș
apoi, fracturat
aici sărăsul
celui „firi-de-viață”,
pământ negru
știu... sunt genunchii
lui
și lădăși simt...
alți genunchi.

Julian Cărlin Crămădă

Carte de toamnă

Colori de boabe diafane de rouă
Croiese peisaje ce toamnă târzie
Curg frunze de ploș
Și se frâng sub tălpi
O vrabie pierdută
Vibrează de frig
Și a spart corp
Și se prelinge în culor
Tristețea, moartea, întinerire!

Liliana Maria Tănăsă

Pasărea colibri

Există un suflet,
O zvăcnire de aripi,
Un călănunchi de pensă,
O minune
Ce prinsă în pumn
Se stinge!
O selipire atât de mare
Într-o inimă atât de mică!

Gândurile unui pesimist

Scârțâie tranșivul rugini:
Pe ferestra obscură băhriți transparente
Ce poartă umbrele
Ei nu văd și nu aud
Alteceva decât vacanțul,
Nu sunt nimic altceva,
Numai orașul.
Au uitat să se bucare
Și devin spirite volatile,
Iar eu înti repet mereu:
Toți au murit!

Agonie

Mă zbat între decadență și durere,
Cum te zbori tu între mine și ea;
Sunt că pierd și agonia arde,
Vibrează infernul în mine
Și mă face să descompun tot ce ating

Eu și ea suntem una și aceeași,
Dar o preferi pe ea,
Eu și ea suntem una și aceeași,
Dar tu iubesci doar ceea ce ține de ea;
Eu și ea suntem una și aceeași!

Liliana Maria Tănăsă

Țara nimănui

A apărut ca prin magie
Un robot vechi și ruginit,
Dar uns cu orice alifie,
Să facă legea și a porții,
Și-i scârțâia încheietura,
Dar matrițelele jucau
De două ori s-a dat de-a dura
Și statele-n criză intrau.

Liliana Maria Tănăsă

Uși trăiuite

Mirasmă de uși trăiuite
Parfumul tău suav
Deșteaptă înimi înghețate,
A rămas doar rama,
Un pantof
Și micosul țâșlor trăiuite.
Sufletul meu scârțâie
De un dulce zăvărnium,
A ruginit glasul meu
Obosit să te mai cheme.

Liliana Maria Tănăsă

Piatra filozofată

Am înmăștat înăuntru și plumb
Și am scăzut albastru
Ca să obțin elixirul vieții,
Am fierț aur și aramă
Și un strop de tinichea
Ca să obțin piatra filozofată,
În această goană
Am cășinat
"Legende personale".

Liliana Maria Tănăsă

Elina-Lorena Băduț

De dragul tău

De dragul tău
Eu am răstas străună lumea,
Am înecat în lacrimi dorul meu,
Și am pricinuit durere lumii,
Și chinuit-am fost de dorul greu

De dragul tău,
M-am răzvrătit în fața sorții
Și am tăiat firul visării
M-am aruncat în agonia morții
Și-am nimerit în plasa disperării

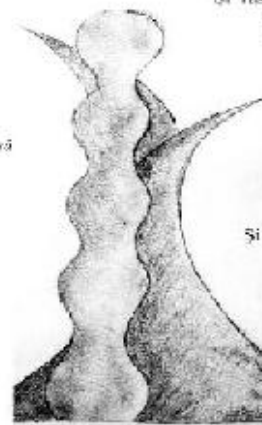
De dragul tău,
Am umozit doi ochi albaștri,
Și răstignit-am fost pe crucea grea a vremii,
Am căutat alinații înțele aștre,
Dar am găsit acolo doar amurgul sorții

De dragul tău,
Opusu-m-am ninsorii, prea vernali
Am căutat în vid să te-măleț
Și am ajuns pe căile banale
Și acolo am căutat să te-astep

De dragul tău,
M-am înmăștat și-am bîns
Și în neamul de mincarea te-am pierdut
Umplut-am căutarea cu al meu plîns
Căci mult regret că te-am crezut

De dragul tău,
Plouam curat și liniștit
Plouam în diagoze și în nealivie
Credeam și cred în infirmit
Cu o ultimă speranță în iubire!

Dilina Văntov

Am încercat să te gășesc
În lumea mea istorică
Însă mi-e greu ca să plășesc
Spre dragostea de-ocîmioră

Tu mi-ai deschiș o cale-n cer
Am mers pe ea-mpreună
N-o părș, aș vrea să-ți cer
E o cale spre lumina.

De-ai să mă cauți iarăși tu
Să știi că n-ai să mă gășești
Căci e tărșiu, plină de-acu
Iar eu privesc doar prin ferești

Te-am ajutat să te ridici
Ca să mesajii și tu călădu
Dar acum, totul s-a sfârșit
Timpul a schimbat lumea.

Irina Creșu

Venus

Un trup dezvelit de mincună
zace pe paful vă de de pe terasă,
terasa pe care tu cîntai dominața
spumîndu-ți soarelui să stea în loc
Îa e upul de marmură albă
strigoiu caunț esența vieții.
Dar în ochii ei au crescut spini.

A brui iuh în festoari,
te scaldi în apusul de fec,
oții oleargî pe tîmplele tale
iar mîinile au în raiu-n noroi.
Femeile poartă în palme p anete rșii
dănsînd printre geamuri și praf.
Adevărul murcase a rugină
Căci Marte e mest de un veac.

Sorinelu Boba

Imposibilul

S-ar putea să murem împreună
Între-un Nord sau un Sud de pîmînt
Imposibil să fi pentru mine
Cum și eu imposibilă-ți sunt.

S-ar putea să trăim altă somnă
Tu la Vest, eu la Est de pîmînt
Imposibila veste-i uină
Căci posibile altele sunt.

Dacă a fost un posibil odată
Niciieri și oriunde amîndoi
Și-ajuns imposibil și acesta
Imposibil e totu-ntr-o no.

Și-or să vină strășituri de lume
Și-or să vină de ce, Cîm și Cîm?
Va mai plînge o inimă poate
Eu aici, tu acolo și-atîit!

Diana Fărcaș

Ca să gășești

Dacă vrei,
Să mă gășești,
Nu trebuie decît:
Să cauți
O mîș de seare pierdută
Într-o picătură de rouă.
O pată a lumii:
Uitată
Pe o floare,
Un eunambur
Asternut
Pe o sîmă cerească
Un colț de stea
Rănit
Într-un vis,
O aripă frîntă și
O picătură de sînge
Ai gășit?
Te fîlîit!
Ai gășit un suflet pierdut,
Ca să mă gășești pe mine,
Mergi după el!

Diana Fărcaș

Odă Limbii Române

Izbușind din dubul neamului,
Călătorind prin truda vesului,
Înfruntând a dușmanului armă!
Tu, Limbă, ești a noastră mamă!

Veniad din depărtata istorie
Varlaam, Neculce, Urocle, Costin,
Tu ne-ai adus al nostru destin,
Și graiul ce ține orice păgîn.

Tu, Limbă, ne dai viață
Din rang, semețată
Tu ne-ai dat a noastră țară
Cea mai frumoasă cormoră.

Când ești pitereica
Tu ne dai o inimă fierică
Chiar și când ești slăbă
Tu ne oferi o lumină vagă.

Luptând cu turci, poloni, tătari,
Descolțită prin spini și mălăcari,
Tu izgoneai pe mulți tâlhari,
Apărîri ale noastre rădăcini.

Ai legat o frăție scumpă,
Ne-ai dat o țară stăvîlă
Și ne-am născut din voi să rupă
Lăpșă, să-o facă frîntă.

Ai elădat un curvânt stînt,
Pe orice păgîn, dășman l-ai frînt,
Prin cli înțelepte și benedice,
Ne-ai oferit libertatea scumpă, ferice.

Cuții fiind
Am știut să vorbim
Români fiind
Prin limbă am învățat să iubim.

Pe buze ne citești
Cele mai frumoase povești
Cu ochii ne privești
Într-adevăr, frumoasă tu ești.

Ai lăsat suflet așchi avu
Cu care mereu zbură
Și la to români înșira
O limbă ce se prinde cîntă!

Ai ridicat deasupra satului
Averea și fatma stîntului
Ai ajuns să fi
O mamă cu mulți copii.

Tu ești o mare cu născup fierbinte,
Un curcuseu,
O inimă curminte,
Și un ajutor la nevoie.

Prin alba și multă inimă
Ești liberă ca pasărea cerului
Dar dependentă încă
De importanța și salvarea rețelului.

Tu ne ai făcut în viață
Nu e legat pe-un fir de apă
Ai lăsat urme odănei
Și mulți păgîni pe băneți.

Pământul românesc tu l-ai creat
Poporul tu l-ai călăuzit
Cu buze fine și ochi dulci
Ai elicit frăție română multor
prunci

Tu dai românului valoare
Și cântec și fărîmă mare
L-ai oferit de la soare
O căldură ce nimeni n-are

Coborînd din cer la noi
Pe umerii tăi po
N-ai așezat o ploaie neînțeleasă
De cuvinte înstelată

Aș da orice
Să te mai văd o dată
Cum răsari ferice
Tu, o scumpă frăție

O fată din părinți bogari
Și în minte luminată
Cu buze fine și ochi dulci
Pe țări prinții și soțului

Ai absorbit orice substanță
Dăunătoare țării, tu, Limbă înfrățită!
Ai lăsat să plouă, să ningă
Și niciun copil să nu plîngă.

Lucrimi... Sufărime... Dureri...
Doar pentru a ne da nouă puteri
Noi cu o tu limbă îți mulțumim
Și îți spunem: "Te iubim".

Tu, Limbă, ești adevărul domnă,
O duce și surse zi de toamnă,
Un scump sărut de la mamă,
O muzică mai de seamă.

Cu culori de o minunăție floare
Tu dai românului cea mai dulce culoare
Îl îndrămi spre a lui încredințare
Ce mai poți face oare?

Tu pe toate le îndeplinești
Pe țări îi mulțumim
Un curvânt o îmbogățești
Cunoștințe le dăruiești.

Povestea

Tu pe toate le iuzi
Cu stropi de ploaie le uzi
Și le faci și mai frumoase
Și gii pe toate-le descoase.

Ai renunțat și la avere
Și, respectiv, la glorie
Ai înfruntat războaiele ere
Ai păstrat o istorie în memorie

Fraie litere, cuvinte
Tu faci pe o ține cumințe
Î dai slujbe de români
Î schimbi irina de păgâr.

Tu ne-ai prezis al nostru destin
Unul estreme de frumos și senin,
Fecit de arme și sabii din ojal,
Astfel ne-ai atribuit în viața un singur țel:

"Români să fim
Și să ne iubim
Cu dușmanii să lupăm
Și patria să o apărăm".

Tu, Limbă, pe noi ne călăuzești,
Ești o zână din povești
Care pe românii meren, la saltea
Și de dușmani le aprăte.

Ai apărut dintr-o vorbă sfântă,
Ai devenit o limbă preamărită
Orice român îți stie cuvintele
Ceniticiind nu și vor avea mormintele.

Limbă române, creștină, maternă
Tu ești leagănul și poporul nostru,
Memoria pa-șilor cea mai solemnă,
Naționalistul și înărmul nostru!

Sergiu Roșca

Povestea școlii

Codul lui Da "B"inci

În săptămâna 25-29 octombrie 2010, la Colegiul Economic „Dimitrie Cantemir” au avut loc „Zilele Liceului”. Cu în orice an, ziua fără catalog a fost preferată elevilor deoarece în această zi nu se desfășoară cursuri, ci doar activități cu clasa. Un concurs așteptat de clasele a X-a A și a X-a B a fost cel de informatică. X B căutând răzbunare după înfrângerea de anul trecut.

La ora 9:30 doamna profesoară a împărțit subiectele pentru proba pe calculator. Toți au decurs bine, fără incidente și, de aceea, la proba teoretică, care era și individuală, cadrul didactic s-a hotărât să părăsească încăperea.

Văzând acest lucru, elevii clasei X B s-au hotărât să elaboreze un cod, nu prea complicat, pentru a putea vorbi între ei fără să adversarii lor să-și dea seama. Așa că liderul echipei a avut o revelație și a hotărât ca persoana care este în difcultate să aștepte cu degetul micului întrebării. Răspunsul primit va fi un cuvânt care va începe cu litera A, B, C sau D, reprezentând varianta de răspuns. Pentru siguranța mea personală, cuvintele nu vor fi dezvăluite.

Da la sfârșitul concursului, elevii clasei a X-a A și-au dat seama de ceva, așa că i-au comunicat doamnei profesoare. Pe motivul lipsei de dovezi concrete și a inexistenței la fața locului, doamna Hrîșcă a declarat cazul închis, până la aducerea rezultatelor.

A trecut o bună perioadă de timp, iar rezultatele n-au venit, semn că dovezile au dispărut miraculos sau poate clasa a X a B a suferit o nouă înfrângere, iar oamenii din interior au rezolvat problema.

Alexandru-Mihai Galus

Halloween cu boboci

Na gim dacă vrăjitoarele, schelele sau vampirii există, dar gim că elevii Colegiului Economic „Dimitrie Cantemir” au încercat să îi sperie, fiind în halul bobocilor cu tema Halloween.

Decorul a fost de coșmar, cu un schelet urias pe fundal, cu trei cruci ce marcau dispariția din România a Elodiei, a învâgământului, cu dovleci de toate mărimile și formele, totul îmbrăcat într-o pălărie de pălăuier ce ploua foarte reală.

Dacă ai fi aruncat un ac în sală, cu siguranță nu ai fi căzut, ci ai fi azvit pe cineva strigând din cauza întepăturii. Timp de două ore, cât a durat spectacolul, sala s-a transformat într-o sală publică, dar spectatori nu o priveau ca pe un mod de relaxare.

Bobocii pretendenți la titlurile de Miss și Mister boboc își fac apariția pe scenă, cu expresia feței ca după un bombardament, ce le dezvăluie emoțiile, față de pretendenții din anul precedent, ce au avut pe față un zâmbet prea forțat.

Chiar dacă nu au concurat și ei, bobocii din sală au avut emoții, mai mici sau mai mari. Nici unul dintre ei nu a mișcat pe ecranul „Rădăci și DJ Sava”, doar în spatele sălii se mai vedeau două-trei persoane cu mâinile ridicate. Spre sfârșitul spectacolului, când au intrat interpreții de muzică populară, majoritatea erau în picioare dansând și cântând.

În culise era ca într-un magazin de furnici, cu furnicile ce alergau în toate părțile fără să știe unde să se ducă de fapt. Doar doamna Cecilia, organizatoarea întregii, restabilirea ordinii și disciplina cu autoritatea unui general.

Spectacolul a cuprins muzică, dans, scenete amuzante, gamele cu bălbăile, împiedicări, probleme de sunet, chiar și cântări ce au făcut spectacolul mai amuzant și mai interesant.

Desemnarea titlurilor de Miss și Mister boboc a fost întâmpinată cu aplauze și cu huiduieli din unele colțuri ale sălii.

După cele două ore de spectacol, economiștii au continuat petrecerea în clubul Babylon, unde:

*După două-zece pahare
Am uitat de suferință
Și-au făcut în continuare
O petrecere dehărtățată.*

*Claudiu Stănescu
Andreea Măneanu*

Balul bobocilor

Lumea e plină de surprize, surprize la care mă așteptam cât mai puțin.

Pe 17 septembrie am început o nouă viață, nu știu încă de ce, pe care am dus-o până atunci, dar eu e nouă pentru mine și eu noi experiențe (cum ar fi Balul Bobocilor).

La data de 20.09 începe totul. Ora 13:00 în sala de sport are loc preselecția. Mă pregătisem, dar cu puțină încredere în forțele proprii am fost selectată, împreună cu alte zece doamnișoare. Fericită și cu energie, am început pregătirile. Zi de zi mergeam la repetiție, mândră de mine, dar cu cât se apropia mai mult ziua destinată cu atât creșteam și emoțiile.

În sfârșit 28 octombrie, ora 18:00 avea să fie începutul. În culise emoții peste emoții. Și... începe. Primul pas făcut în fața a o mie de persoane, care făcea parte din prima probă, adică prezentarea, a fost puțin temător, căci nu știam care va fi reacția publicului. Odată cu aplauzule spectatorilor și cu suspirerul partenerului am ridicat capul, înțelegând că dacă am ajuns până acolo înseamnă că meritam. Proba a doua de aptitudini a fost puțin mai complicată decât trebuia să însoțim un doilea. Simțeam cum îmi tremurau mâinile în momentul în care am luat carticea, și totuși, am reușit să transform dovezile într-o "pisică vampir". Proba a treia era ultima, dar și cea mai grea, căci mă gândeam că sigur mă voi pierde și nu voi găsi niciun răspuns la întrebarea ce urma să-mi fie adresată. După ce am trecut și peste aceasta, am înțeles că fusese foarte simplă și regretam că se sfârșește.

Acest concurs a fost una din cele mai frumoase experiențe din viața mea. Chiar dacă nu am fost premiată, eu mă bucur că am avut această șansă și vreau să le spun tuturor fetelor că: "Am fost cele mai tari!"

*Alina Ciopu
Clasa a IX-a*

Pregătirea elevilor pentru performanță

A învăța limba unei mari culturi și, cu atât mai mult, a face performanță în limba rusă reprezintă o provocare atât pentru elevi, cât și pentru profesorul care-i pregătește, cu atât mai mult cu cât pregătirea se face în afara orelor de curs, întrucât limba rusă nu se mai studiază în liceul nostru. Probele de concurs au reprezentat ocazia pentru olimpicii de a face dovada înțelegerii discursului scris și oral, de a dovedi profunzimea cunoștințelor existente, dar și capacitatea de a opera cu cunoștințele de gramatică.

Fără îndoială, rezultatele n-ar fi fost posibile fără cultivarea profesionalismului lecturii, fără efortul profesorului de a deveni pentru discipoli, așa cum afirmă Constantin Noica, „un lector înțeles și ei înșiși”, imprimându-le ritmul de lucru necesar și fixându-le standardele. Dar pentru a-i antrena pe elevi, profesorul trebuie să fie, în primul rând, antrenat, pentru că a zăbovi în care cadrul didactic nu învață și el este greu de conceput. Rezultatele obținute, premiile I și II, au confirmat valoarea elevilor, dar și ideea că în relația de la catedră „Nu se știe cine dă și cine primește”.

Prof. dr. Anca Hagenciu

Gândurile unui olimpic național de premiul I

Olimpiada Națională de Limba Rusă modernă este un concurs de excelență care are ca scop dezvoltarea capacității de comunicare în limba străină, a competențelor sociale, a inteligenței lingvistice și a creativității elevilor. Ce a reprezentat pentru mine acest concurs? Dorința de autodepășire este o trăsătură ce îmi definește personalitatea. Această însușire se caracterizează prin dorința de a fi mai bună, de a mă confrunta cu alții, de a tinde spre perfecțiune și de a eucuaște mai multe. Competiția este pentru mine lupta prietenească, dar totodată reală și continuă. Lucrul în echipă, eforturile efcuate alături de colegi sau de doamna profesoara care m-a pregătit pentru concurs au reprezentat o calitate deosebită a-mi realiza potențialul.

Secretul succesului l-a constituit munca, precum ne spune David Rockefeller: "Succesul în afaceri presupune pregătire, disciplină și muncă. Dar dacă nu ești speriat de munca luată, oportunitățile sunt mereu foarte mari." Este evident faptul că victoria dobândită într-o asemenea competiție reprezintă materializarea efortului depus, căci pentru a avea performanțe este nevoie de eudă. Pentru mine nu a fost atât de ușor să obțin rezultatele dorite, mult răvnitul premiu I, dar efortul susținut și a arătat roadele. Olimpiada a inclus două probe: proba scrisă și cea orală, mai dificilă fiind prima. Nu numai profesorul îndrumător mi-a cultivat încrederea în mine, ci și membrii comisiei de evaluare, care mi-au apreciat pregătirea. Premiarea a fost unul dintre cele mai emoționante și ferocite momente ale concursului, căci premiile au fost acordate după merit și după strălucirea depusă de către participant. Evenimentul m-a marcat pozitiv, a însemnat un moment decisiv în viața mea de elevă, întrucât mi-a convingerea că niciun efort nu este prea mare în raport cu satisfacția pe care î-o oferă munca bine făcută.

*Olimpia Ștefan
Premiul I la Olimpiada Națională de Limba Rusă modernă*

Gândurile unui olimpic național de premiul II

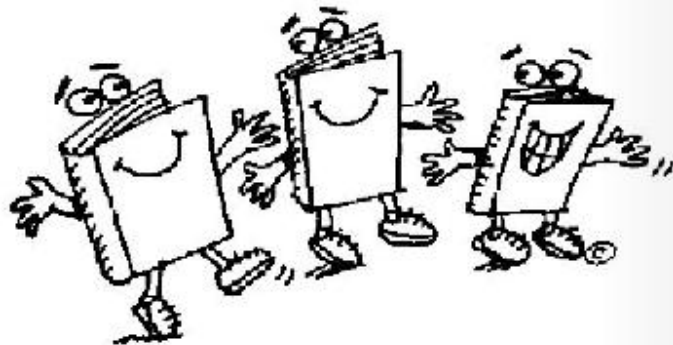
În perioada de 5-10 aprilie 2016, a avut loc Olimpiada Națională de Limba Rusă modernă.

Competiția s-a desfășurat la Gura Humorului, la Colegiul "Alexandru cel Bun". Deschiderea oficială s-a desfășurat în Sala de conferință Best Western, Bucovina, moment în care am înțeles că trebuie să fac față unei dintr-o perspectivă importantă din viața mea. În ziua de 7 aprilie am avut prima confruntare. M-a impresionat foarte mult întâlnirea cu noii colegi și seriozitatea cu care și-au pregătit examenul. A urmat programul de vizite și de excursii. Ziua premiilor a fost specială, cu invitații deosebiți și cu o mulțime de premii, dar și cu așteptata penitența de final. Pentru mine concursul a reprezentat o modalitate de autoevaluare a competențelor și de apreciere a cunoștințelor dobândite. A fost o „bătălie”, la care cel mai puternic nu învinge. M-am bucurat să mă mătură printre ei.

Irina Rădule

Premiul II la Olimpiada Națională de Limba Rusă modernă

Proiectul Leonardo da Vinci IVT 218/2609

Education and Culture Lifelong learning programme LEONARDO DA VINCI

În perioada 18 octombrie 2010 – 7 noiembrie 2015, s-a derulat în Spania, Malaga, mobilitatea în cadrul proiectului Leonardo da Vinci IVT, cu titlul „Formarea profesională la standarde europene în domeniul serviciilor turistice.” Au fost selectați paisprezece elevi precum și doi profesori însoțitori, care au participat împreună la programul de pregătire pedagogică și culturală prevăzut în proiect.

Participanții au fost selectați în urma probei scrise pentru testarea competențelor profesionale în domeniul turismului, în urma unui test și a unui interviu în limba engleză, nivelul A1, a unui interviu de probă cunoașterea programului Leonardo da Vinci. Au contat și calitățile morale și de comportament, reflectate în nota la purtare, în selecția profesorilor s-a ținut cont de cunoștințele de specialitate în turism, conform diplomei. Aceștia trebuiau să fie profesori dintr-o viziuală colmologie la Colegiul Economic „Dimitrie Cantemir” Suceava, să aibă abilități de comunicare într-o limbă străină (engleză, spaniolă) și cunoaștere morală și profesională.

Participanții proiectului s-au angajat să respecte toate condițiile negociate pentru plasament și să facă tot posibilul ca acesta să fie realizat cu succes, să respecte regulile și regulamentul organizației de primire, programul normal de lucru al acestora, codul de conduită și regulile de confidențialitate, să comunice organizația de primire, Colegiul Economic „Dimitrie Cantemir”, orice probleme sau modificări referitoare la plasament și să prezinte un raport final în format specificat, la încheierea plasamentului, împreună cu documentele financiare justificative solicitate.

În cadrul proiectului Leonardo Da Vinci, participanții au avut cursuri intensive de limbă și cultură spaniolă, cu durată de zece ore, datorită cărora au obținut un nivel A2. În cele trei săptămâni, au urmat practici la agenții de turism (Albatour, Triunfo, Solceuta, etc.), precum și în hotel (Maestranza și Trebel).

Fiecare dintre participanți, de la bun început, a știut clar ce se așteaptă de la el, fiecare și-a amintit obiectivele de formare, i s-a pus la dispoziție un echipament adecvat și a știut cine este persoana desemnată să îl ajute în derularea programului și să îl evalueze rezultatele obținute.

Unii dintre participanți au avut survinți precise cum ar fi: lucrul cu anumite programe de rezervări, cu de exemplu Amadeus și Sire, sau managementul rezervărilor, alături de călătorilor clienți și a excursiilor. Cei alții au fost înțreținți să se lege de la bancile și ca administrările de plăți, să ofere informații despre pachetele turistice, să aibă controlul asupra furnizorilor, precum și să verifice informațiile de birou.

Participanții au dobândit anumite competențe cum ar fi capacitatea de a comunica în altă limbă cu clienții, de a înțelege și a respecta disciplina și profesionalismul altor culturi. Aceștia au devenit mai încrezători, au descoperit noi tehnici, noi metode, au dobândit abilități profesionale, sunt mult mai interesați de formarea lor profesională decât înainte, la chiar se gândesc să muncească în altă țară.

La încheierea plasamentului, fiecare dintre participanți i s-au eliberat certificatul European-Mobility, certificatul de la locul de practică și certificatul de participare la cursurile intensive de limbă și cultură spaniolă.

Diana-Andreea Bîrbăleanu

Vacanță neașteptată

La jumătatea lunii februarie a anului 2011, elevilor Liceului Economic „Dimitrie Cantemir” li s-a îndeplinit un vis, și anume greva pe o perioadă nedeterminată. Motivul protestului a fost neplata salariilor profesorilor.

În timp ce profesorii erau la meeting-uri, încercând să și obțină drepturile, elevii erau acasă sau prin parcuri și nici măcar ultimul lor gând nu era legat de școală. Primul lucru la care se gândeau un elev când cineva primumii cuvântul grevă este vacanță, nici pe departe protest sau nemulțumire.

Dintre toți colegii cu care am discutat, niciunul nu a spus că s-a plictisit sau a dus dorul școlii în timpul acestei vacanțe care a durat cât oca de Crăciun. Ziua de grevă începe pentru un elev cu trezirea la ora 12 sau chiar mai târziu, după care deschide computerul și vorbește pe messenger cu prietenii pentru a reși un oraș sau la fotbal. După asemenea iscrotoase activități, adolescentul se întoarce acasă, unde își petrece majoritatea timpului în fața televizorului, până când vine ora de mâncare. De obicei aceasta sosește pe la ora 12 sau 1 noaptea. Activități de acest gen, dar și multe altele, puțin legate de școală, au loc în fiecare zi de grevă.

După două săptămâni de lapte și miere, acum se pune problema orelor pierdute. În aer se simte un sentiment de panică deoarece este posibil ca vacanța noastră de Paște să se întinzească considerabil, iar multe zile de acum înainte să ni le petrecem în bănci, la ore. Totuși, nimeni nu regretă această pauză, ci mai degrabă o consideră binevenită în orice moment.

Marius Năstase

Firma fantomă

Conducerea Colegiului Economic „Dimitrie Cantemir” Suceava s-a gândit să înlocuiască vechea uniformă cu una nouă, cu scopul de a schimba aspectul „gândăceilor”. Firma care s-a oferit să „transforme” aspectul uniformei vechi în una modernă s-a dovedit a fi una fantomă, deoarece reprezentanții ei au luat banii, după care au dispărut. Pentru a nu lăsa „gândăceii” supărați, după luni de zile au trimis câteva sacouți în care încăpea întreaga școală.

Liceul Școlii Densuș

Trecut versus viitor

Încă de la începutul omenirii, a existat conflictul dintre generații. Fînd un subiect foarte dezbătut și în ziua de astăzi, am decis să aflăm informația chiar de la sursă și să stabilim dacă acest conflict chiar există. Pentru această cercetare am realizat un sondaj pe un eșantion de 50 persoane cu meserii, pasiuni și vârste diferite.

Conflictele între generații este prezentă mai deosebit în viața adulților și a vîrstnicilor se vor reprezenta cele două tabere în acest sondaj. Pentru a afla dacă acest conflict există, am ales o întrebare simplă: „Ce părere aveți despre adolescenți?” pentru vîrstnici și „Ce părere aveți despre vîrstnici?” pentru adolescenți.

Răspunsurile au fost diverse, dure sau surprinzătoare. Am constatat că unii vîrstnici nu știu ce înseamnă un adolescent. Exemple: „Sunt neobișnuiți, nu au lucruri de mîna”, „Am crescut din țară și nu mai au spirit de românii”.

Cum era de așteptat, doar 20% dintre reprezentanții vîrstnicilor au avut o părere bună despre adolescenți. Exemple: „Sunt scumpi și draguți, dar neatenți”, „Sunt dinamici”.

Majoritatea și-au exprimat păreri nefavorabile: „Sunt o anestezică și un pic impertinenți”, „Sunt cam obraznici”, „Nu ascultă, încearcă mereu să discutăm”, „Deranjează”, „Niște cagaloși!!!”.

Se pare că adolescenții sunt împărțiți relativ egal în legătură cu părinții. 45% dintre adolescenți au o părere bună față de vîrstnici. Exemple: „Nu deranjează pe nimeni”, „Sunt mai adăcați decît noi”, „Sunt neobișnuiți, civilizați”.

55% dintre adolescenți au o părere mai puțin bună. Exemple: „Unii se manifestă violent în autobuze”, „Am prea multe drepturi și vreau să totul li se curvina”, „Egoiști, profunzi de vîrstna lor”, „Comuniști”.

Chiar dacă există, aceste păreri nu sunt dezbătute cu orice ocazie. Ambele părți trebuie respectate, bătrînii reprezintă trecutul, iar adolescenții viitorul și nu ne putem lipsi de nici una dintre ele.

Claudia Sibacine

Roșu

Mă înecam într-o mare de roșu. Totul era roșu. Cerul, zăpada, frunzele, pământul de sub picioarele mele erau roșii. Hainele lui erau înrobate cu un lichid roșu, din părul meu curgea roșu, pe mâinile mele giroa roșu. Vedeam doar roșu și vroiam să fie un coșmar... roșu. Am făcut un pas și am simțit umed la picioare. Călcasem într-o bălă de roșu. Am început să plâng și lacrimile lui erau roșii. Și amare și sărate în același timp. Le puteam simți gustul. Apoi alergam. Nu știam unde, nu vedeam nimic. Îngropat în acest labirint de roșu, părea că stăteam pe loc. Nici nu-mi auzeam pașii. Poate chiar era un coșmar.

Apoi, din totă întinderea de roșu, se ivește o formă albă, ce contrastează puternic cu peisajul din jurul său. Și fantasma venea mai aproape și tot mai aproape. Am vrut să pășesc înapoi, dar lanțuri roșii mă țineau pe loc. Fantasma plângea, suferea. Venea tot mai aproape. Brațele ei începuseră să l se arate într-un zid înviziibil ce oprea sunetele să mă învâluie. Fantasma s-a oprit la un pas de mine și mă privea cu totu p un de mila. A ridicat o mână albă, de fum, spre gâtul meu. Era așa caldă, așa fină. Niciodată n-am simțit așa atât de moale. Apoi cuvintele au spart rădii și mi-au înfundat urechile. Cuvinte rostite atât de încet, încât începuseră să cred că mi le imaginam.

• Întâ-nă. Te iubeșc.

Și apoi mă prăbușeam. Mă înecam cu aer. Părea că mâinile mi-au fost separate de trup, degetele despruse de mâini, unghiile scumbe de pe degete. Fără ceața roșie ce-mi înplămâzase privirea, am văzut brațele de fum, de fum roșu cum alunecau pe trupul meu. Am zămbit în ciuda durerii. Speram numai ca brațele care mă încorjurau acum... să nu fie cele care m-au omorât.

Alexandra Moraru

Întunericul din suflet

Toți avem un monstru înfăptuit în noi. Așa am auzit. Nu știu despre alții, dar eu cu siguranță am. Poate chiar doi. Unul bun și unul rău. Unul mic și unul mare. Deși mulți mi spune că partea mea dominantă e cea bună, se înșală. Monstrul rău e cel mare. Îl depășește pe cel bun și în dimensiune, și în cumăsețe, chiar și în cantitatea de ofunde pe care le primește.

Ce e este ca ceva diabolic are rădăcini în mine. Restul nu contează, restul sunt detaliu. Sînt cum urec și cum îmi coordonează fiecare gând, cum îmi străbate fiecare celulă și cum îmi învolutează sângele în vene. Îmi înșepăsează ochii și îmi blochează sursurile. Mă înțește, mă sucește, mă paralizază. Nu mă pot mișca. Mă înundă și mă posedă și mă bănuie și mă umărește. Nu respir, nu căpșese, nu mă mișca, nu vorbesc. E timpul lui.

Răsare din mine ca un albat, Pluteșce și zboară și mă înșcon, cură. Mă învâluie și apoi mă trezește la viață. Mă învâluie cu întuneric. Întunericul din suflet.

Am rămas dur cu eu monstrul meu.

Alexandra Moraru

Al doilea unghi al fânței din mine

„Dacă tu nu ești în El și nici El în tine, devii un suflet uscat, umbrit de tot ceea ce reflectează păcatele tale.”

Pașii recunosc aceeași stradă denivelată de odinioară care duce spre mult vizitatul lăcaș al Domnului.

Proiecția înăgărilor vechi revine în memoria mea și constat că nu e nimic deosebit în afală de... timp. Acest ireversibil și-a pus amprenta, așa cum eu de neșteptat, pe acest lăcaș de suflet al meu din copilărie. Înaintând, aerul devine din ce în ce mai greu și văd copii, oameni maturi stând jos lângă acest perete trivial unde îmi scriam numele pe fiecare piatră... deformată.

Mă uit la ei. Mi-e milă... și unul dintre copii, de vreo nouă ani, mă imobilizează cu privirea sa apăsătoare, dar, în același timp, emană o deplină senzație de fericiire. Încerc să l igror deamarea mă doare, dar el se ridică, veni după mine și... auză, întors cu spatele la el, trei cuvinte răvășitoare: „Cine este Dumnezeu?”. Simții o cutremurare, mă întoarse și ochii săi erau plini de o lumină liniștitoare. „De ce?” spăși, dar el mă înșterpăse aproape indignat că nu aveam un răspuns concret. „Că dacă ai fi știut ci ai fi răspuns fără șovăială!” conștinuă el. Deși voiam să-l evit, să plec, o forță divină mă cuprinsese și nu puteam să fac niciun gest. Cu pașii săi mărunți, dar înși, se îndreptă spre mine și îmi întinse mâna, dându-mi o hârtie mult prea vechi. Îmi scrisă o poezie:

„Sub talpa Ta
mă chinui, Doamne,
că respic un gând curat,
ce măntuire-mi va aduce
o da, Dumnezeule drag.”

Să-mi mângâi buza
firi-de-plent,
sa mă înec în Tine...
și eu
-hor el gândului de vene-
să rădez prin Tine.

Dezbracă-mă și de acest păca,
muscă-mă în gol,
dar știu...
cândva vântul va sufla
și pe al meu suflet răpitor.

(Iulian Grămadă, „Rugă”)

Simții cum starea mea se adâncea din ce în ce mai mult, aproape că mă desprinsesem de propriul trup. „Vezi, ci eu gău... ci poezia e pentru El... ci mama spune că Dumnezeu e fructul cel mai cople de pe lume, ci bunica spune că Dumnezeu e izvorul nesecat al dreptății, ci bunica spune că Dumnezeu e totul pentru ei... ci eu spun că El e „IU-CĂ-RU-A” mea... și tu nu știi.” Acest „nu știi” îmi răsuna în minte ca un ecou. Rămăsei pierificat. Dumnezeu e totul pentru acest copil, a „jucăria” lui. Ș eu ce sunt, de fapt? Avea dreptate: nu știam. În văzu lacrimile cum izvorășe din el și mproșeau atât de frumos, încât pacifismul umanit mă învâluie amecioș. Apoi, o luă la fugă. Instinctual de a-l opri îmi apăreșe abia după ce el dispăre. Clătându-mă ochii printr cuvintele poeziei, învotantur, îmi dăduăz lacrimile care se izbeau de foșia învechită, dar care se uscară tot atât de repede. Îngemanelez și privirea

încercă să acapareze întregul cer. Cu lacrimi fierbinți strig: „Doamnă, cine sunt eu? Lariă-mă!”, iar glasul se dizolvă într-un ecou mult prea greu.

Rămăsei un timp îngândurată, încercând să găsească răspunsul pierdut printre fiarele sufletului meu și apoi îmi continui crutul nesfârșit...

Infra-Cămin Crâmădă

Eroul din interiorul meu

Sua în fața calculatorului, mă pregătesc să călătoresc în lumea în care sunt un erou, sunt o luptătoare cu armură de aur, împodobită cu pietre prețioase din care se degaja puteri miraculoase atunci când mă lupt cu inamicii. Astăzi am cea mai mare misiune, să-l înving pe temutul Ochi de Foc, demonul cel neadormit, cel care a pus stăpânire pe lumea mea de erou și a transformat-o într-o lume în care domnește frica și răul.

Odată lumea mea era plină de cultură, arbori fermezi cu fructe ce îți ofereau puteri magice,

munți care deschideau porți ascunse spre locuri de vis. Dragonii erau prietenii oamenilor, dar totul s-a schimbat odată acest demon cu planurile sale malefice i-a învins împotriva noastră. Cele patru elemente ale naturii erau în perfectă armonie, apa, aerul, focul și pământul erau controlate de cei patru gardieni, conducătorii celor patru colțuri ale lumii. Călătoream pe calul meu, Amarg, prin aceste părșire. Toți cei care se bazau pe mine au dispărut, lăsându-mă în serm de întrebare: Al cui erou sunt eu? Există încă o ființă care să își găsească în mine speranța unei lumi mai bune? Aveam să află răspunsurile mai târziu de la un goblin, o ființă mică, verde, isteț și cu trăsături de dragon. Acesta m-a ajutat cu informații importante despre cum aveam să îl înving pe Ochi de Foc: cu ajutorul unei arme numite Crinul de Transilvănia Lumină. Această armă se afla în posesia zărei Irina, care lucuia pe Muntele Alb, un loc în care nimeni nu a reușit să ajungă până acum.

Am hotărât să pornesc la drum pentru a salva lumea virtuală de demorul cel rău, Dobby, goblinul, a Javis să mă însoțească. Am locuit împreună prin cele patru colțuri ale lumii doborâte de Gardienii elementelor naturii. Pe teritoriul Gardianului se even în stăpânire elementul Pământ totul era fieric. Mă înconjuram pășit cu o vegetație nemăpomenită, copaci cu monzi de aur în loc de frunze, foci cu mișme care îmi dăruiau curajul de a înainta. Totul era minunat, dar în aer plutea tristetea. Am fost întâmpinată de către Gardianul Pământului de la care am primit trei fructe cu puteri magice: sweetchra m-a dăruit forță, mămi înteleperea iar radia energie. Am trecut de asemenia și prin țara Gardianului Apă, care mi-a dat o serie de confinan cea mai frumoasă perlă posibilă pe care urma să o înmănez zărei Irina. În țara Aerului am întâmpinat grutași cu vânturile veigătoare, dar am reușit să trecem de ele cu ajutorul Gardianului. Acesta mi-a oferit la plecare pana unei păsări Pheonix ce îmi va da aripi la nevoie. În cele din urmă am ajuns în țara Focului, un țara cum nu mai văzusem niciodată. Încercările la care am fost supusă ar fi fost, probabil, imposibil de trecut dacă nu aș fi primit ajutorul

Gardianului Focului. Acesta mi-a dăruit la rândul său un cârbune care îmi va oferi caului meu puteri fermecate.

În cele din urmă am ajuns la Muntele Alb, unde zăra Irina ne a întâmpinat ferice și în ucluș, timp unită de faptul că reușiram să trecem peste toate încercările și obstacolele în care am fost supuși. După ce îmi am dat seama, ce mi-a cerut să o urmez. M-a îndrumat spre o grădina a palatului, plină de flori ce îmi încăntau privirea. Dintre toate florile, Irina a culc Crinul de Transilvănia Lumină. Părea a fi o bijuterie grafică, însă era arma care avea să redea forța acestei lumi. Eam mulțumit și, fără să răbăresc, am ajuns pe țărâmul demonului pe care l-am provocat la luptă. Era o creație înspăimântătoare, cu ochii precum două flăcări, gura ca un vârtej de vânt, urechi cât șapte muși, urletul lui era precum un tunet, privirile lui erau fulgerătoare, iar din aările lui segea foc. Dar nu miza fost frică. Imaginea oamenilor care aveau încredere în mine mi-a dat o putere mai mare decât a oricărui fruct. Dobby mi-a fost alături în acest timp, sfătuindu-mă pentru a izbăvi în această luptă. Însă în timpul luptei, demonul necruțitor l-a lovit cu vârful urechilor al căsă, pândindu-l la pământ. Trebuia să continui lupta pe un pod gubred deasupra unei prăpăștii în care se afla un râu învelburat de lavă. La orice mișcare, podul se legăna, iar lemnele și sfările trosneau; știam că va ceda în curând. Viata lui Dobby era în pericol. Doar venusa monstrului îl putea salva, oprind răspândirea veninului în corpul său. Aveam doar câteva minute. Simțeam o tensiune de nedescris. Sparta multor vieti era în mâinile mele, dar și a unui prieten drag, iar podul era pe cale să cedeze. După o luptă grea, sângeroasă cu demorul, am reușit să îl elocasesc. Am folosit pana păsării Pheonix și l-am atins cu Crinul de Transilvănia Lumină în frunte, unde aveam trei steluțe arășitoare. În momentul impactului s-a produs o lumină deosebită, mai intensă decât cea a soarelui, o lumină a victoriei care l-a transformat pe demon în cenușă. În acel moment ultima sferă care susținea podul se rapse, iar podul era gata să se prăbușească împreună cu mine și cu cenusa demonului. Mi-am adus aminte de pana păsării Pheonix. Am reușit să mă salvez și să păstrez o parte din cenusa demonului pe care am presărat-o pe rana lui Dobby și l-am readus la viață.

S-a isprăvit, am învins. Sunt un erou pentru cei din lumea aceasta, le-am redat după mult timp libertatea. Am ajuns la acest ultim nivel. Mi-am atins scopul, să schimb această lume virtuală într-o lume mai bună. Deși voi reveni la lumea reală, în inima mea sunt un erou și trăiesc cu gândul că am recunoscutia celor din lumea virtuală.

Sabrina Teodorescu

Destin

È un loc atât de îngrit, atât de perfect. Nisipul e cald în valurile îi poartă amintirile cât mai departe în larg.

Mareea, un loc unde evită să meargă și totuși se află aici. Petrece fiecare vară la munte pentru că îi place simplitatea vieții și faptul, că puțin au curajul să trăiească acolo.

A început să scrie povestea sa despre tine, a spus că așeasă a adormit simțindu-ți învințitoria. "E amuzant cum mintea mea poate crea așa ceva. È atât de real." Știe fiecare detaliu al brațelor tale, îți poate simți căldura, îți cunoaște până și mișcările picioarelor.

Sentimentul de siguranță i se împletește pe glezne, înclind spre genunchi, până să acopere în întregime. Ești doza ei zilnică de morfină și are nevoie de tine pentru a nu se îneca în lanii de zăbete fastase ale oamenilor, însă nu recunoaște. Crede că tu ești cel mai magnificul și că te-a cunoscut pentru ea. Ce naivă e.

Dar cum ai putea să îi spui că există? Învățăm să fim egoști; știi asta, devenim pe zi ce trece tot mai triști, mai reci; în loc să dăm viață pietrelor noi ne împietrim. Cum ai putea să îi spui adevărul când tu nu faci altceva decât să îi aduci moartea căci omii te-au blestemat.

Îți place să arunci cu foc, umbli singur prin lume cu pași tăi bolnavi, doritori să distrugă, să topească nefaltul până devine o lavă negricioasă.

Ești cel din urmă demon care a lăbit, însă ai fost izgonit din iad pentru că ai îndrăznit să te ridici împotriva destinului tău.

„Demonii nu au răutate, nu au dreptul de a păși pe pământ. Ai fost creați pentru a provoca haos și durere.” Zeii adâncurilor te-au judecat, dar tu nu ai ascultat în taină, demonii nu sunt întotdeauna venite să se supună, nu e așa? Ai spart porțile iadului și ai fugit pe pământ. Ai venit la mine sub chip de om, căutând adăpost și ai locuit la mansarda casei mele timp de un an. Nu am știut că te-ai îndrăgostit de sora mea.

Oamenii sunt vulnerabili când visează și ea știe asta căci întreaga viață l-a studiat pe Freud. Nu știe însă că în fiecare noapte îi hura în vise. Era singurul loc unde puteai fi împreună.

Dar nici tu nu știi...Nu știi cine ești ea cu adevărat. Cea născută din piatra lui Pygmalion și botezată de luna însăși în apă vie, cea care ure timpul înodat în sirgul de perle negre ce îl poartă în jurul taliei. A fost creata pentru tine, pentru iadul întreg de fapt căci ea îl va nimici sub clepsidra ei de carne.

Ironie, nu-è așa? V-ai îndrăgostit de propria moarte.

Sorinel Babu
et. XII. A

Procesul omului justitiei

Zilele Monica Lovinescu

Trei zile pentru istorie, trei zile pentru cultură. Așa pot fi numite zilele de 17-18-19 noiembrie 2010, ce au găzduit un semnificativ eveniment de o importanță națională. Evenimentul "Zilele Monica Lovinescu" a avut în nașca orașele Oradea, Suceava și Fălticeni, dăruț marelui rememoranțele comemorative a Monicăi Lovinescu cu nașca a 60 de ani de la înființarea radicalului "Europa Liberă", scriitoarea și poeta Angela Furciună, nășca de Biblioteca Bucovinei și de cea a Universității din Oradea, căl și alături de Urmărea scriitorilor din România (Inga) și de mulți alții au adus amintirea elogiului în fra studenților Universității "Ștefan cel Mare" Suceava și a elevilor Colegiului Național "Necu Gane" Fălticeni. Semnificativa pe trei zile a evenimentului a del o consistență hotărâtoare descoperiri Monicăi Lovinescu de către generația tânără și interesată de valorile nașonale, fie ele utiale.

Întrul eveniment a adunat importante personalități locale și nu numai: scriitoarea Angela Furciună, organizatoarea "Zilelor Monica Lovinescu", Florica Ujoe (directoarea bibliotecii din Oradea), mușevograful și cercvătutul Adrian Cocârța ("Galeria Omniașor de Șvama", Fălticeni), Dr. Dan

Dascălu, Dr. Daniel Hrenciuc și mulți alții.

Prima zi s-a desfășurat în cadrul Bibliotecii "I.G. Șbienu" din Suceava, prin expansiva volumelor Monicăi Lovinescu, dar și prin difuzarea în premieră la Suceava a filmului "Europa Liberă, Paris" semnat Seria Ilișiu (1991) dar și a filmului "Monica Lovinescu – Din nou acasă", de Angela Furciună, împreună cu cercvătutul Adrian Cocârța.

Simpozionul desfășurat în aula Universității "Ștefan cel Mare", ce l-a avut organizator pe Conf. dr. Dan Dascălu, a reprezentat, dacă o putem zice așa, o "punere în lăcă" a studenților în legătură cu importanța Monicăi Lovinescu în literatură, dar și în trecutul nașionii noastre. Au fost prezentate din nou filmele enumerate mai sus.

Colegiul Național "Necu Gane" a avut și el onoarea de a găzdui ultima zi a evenimentului. Spațiu important din punct de vedere al lovinestilor, Fălticeniul a fost locul decernării "Premiului Național Monica Lovinescu - Virgiferana" 2010. Înălțarea înec din conștiință celor ce au ascultat-o, Monica Lovinescu este o importanță onitate în cultura nașionii noastre. Aceasta a fecit o ținut de a nașinire adevărul, o alasă a românilor și o amenințare pentru regimul totalitar instaurat în România. Pe lângă faptul că era cronicar, scriitoare și jurnalistă literar – decoreze și în ea provine din marea familie a Lovinescilor – aceasta s-a afirmat în postul obținut în "Radio Europa Liberă", unde a combătut comunșmul neîncetat.

Îndărății de foarte mulți, aceasta a fost interesivă, masculă, blocându-se toate căile de comunicare. Atențiile, manipularea și șantajul asupra celor dragi din partea conducerii comuniste nu au avut efect datorită hotărâții și setei de dreptate și adevăr.

Personalitate polivalentă, Monica Lovinescu este persoana care a condus poporul român spre libertate, revelând adevărata realitate ascunsă cu atâtă îndărăire de regimul comunist. Monica Lovinescu este un adevărat idol de urmat.

Teodor Gurgu
Simona Blaga
Andrei Roman

estete. Monica Lovinescu afirma că „nu poți sorbi cu aceeași mână de lapte și opodeperă”, făcând apel la congruență și la implicare sub dictatură. Așadar, una este să trăiești în democrație, când ești liber să crezi în orice, când sistemul democratic garantează libertatea de exprimare, și alta e să trăiești într-un regim totalitar precum nazismul, ce îți impune un anumit sistem de idei, o anumită ideologie. Dacă tu consideri să faci ce îți spune puterea, ești agresivul, dacă nu, nu. În acest sens vorbim de Est-etică. Acest principiu era agreeabil lui Montăi Lovinescu, raportându-se la el în cazul sistemelor totalitare pentru că în democrație nu ai nevoie de libertate, libertatea există. Monica Lovinescu nu a fost de acord cu foarte mulți scriitori români care au devenit „scriitorii de curte”, așadar considerăm să facă un pact cu abuzurile din sistem, se refugiau doar în cadrul păgubosului principiu al canonicității estetice și se prefăceau că nu văd tragediile care se întâmplau în țară, ori chiar erau rugații unora. Mulți oameni plăceau să stea pentru că doreau să trăiască altfel decât aceea a dictatorului, mulți tineri își distingueau viitorul pentru că nu se supuneau. Pe aceștia i-a tot criticat la existențe ei de la Radio Europa liberă.

R: Mulțumim.

Andrei Roman
Binga Numan
Teodor Gurgu

Fotografia din arhiva personală a doamnei Angela Furtună

Centenar Emil Cioran

Cu prilejul împlinirii a o sută de ani de la nașterea lui Emil Cioran, scriitoarea Angela Furtună a organizat, în data de 23 februarie 2011, „Centenarul Emil Cioran”, care a constă în lectur publică, conferințe și dezbateri.

Atmosfera lirică din sală și filmul ce rulează pe panou mă fac să mă întreb ce am citit de Emil Cioran. Elevii de la Colegiul Național „Mihai Eminescu” Suceava, alături de „profesorii” prezenți, erau atenți la documentarul cu

Emil Cioran, realizat de Gabriel Linceanu la Paris.

Pentru a înțelege filmul și de ce a fost realizat tocmai la Paris, trebuie să parcurgem istoria secolului trecut și să ne îndepărțăm de ceea ce se întâmplă în sala cu dezbateri.

Născut la 8 aprilie 1911 în Sibiu, Emil Cioran a început prin a fi un gânditor torturat de sentimente și de senzații violente. Scriitorul sucevean Norman Manea îi dedică lui Emil Cioran un capitol în opera „Plicuri și portrete”, intitulat „Întâlnirea cu Cioran”. După plecarea sa în Franța, Emil Cioran a refuzat limba română, a negat-o ca limbă maternă datorită tuturor lucrurile pătrunse în România de atunci, însă în întâlnirea cu Norman Manea a vorbit și în limba maternă: „Vorbeam românește, când Simone tocăbănu în colțul care servea drept bucatărie și reveneam apoi cumșori în franceză.” (Norman Manea, „Plicuri și portrete”).

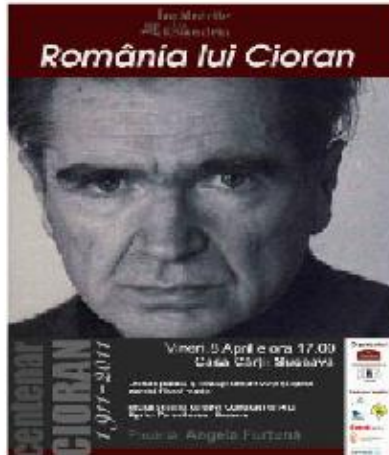
Ironia destinului a vrut ca Emil Cioran să devină celebru tocmai în limba franceză. La începutul anilor 1950, Cioran scria: „Țara mea! Am vrut cu orice preț să mă agh de ea, dar nu am avut de ce să mă agh! ” Astfel, „francez prin țara de adopție rămâne fidel unei limbi, nu unui stat.” (Carmen Ligiă Rădulescu).

Poate fi Cioran „acionul senilor pe care nu-l cunoașter”(Gabriel Matzneff) un model? „El își rezervă rolul, mult mai modest, de martor, care nu poate influența cursul lucrurilor, dar poate să conștate, să depună mărturia. Aceasta ce numește, în termenii săi, un gânditor privat, cel ce vorbește doar despre lucrurile trăite de el, despre experiențele personale, singurele sincere și asumate.”(Carmen Ligiă Rădulescu).

Revin la atmosfera din sală și precizez faptul că evenimentul a reprezentat un omagiu, o reoducere în memorie a filozofului, o înmărire pentru descoperirea și valorificarea personalităților locale, dar și a celor naționale. Emil Cioran, asertanța altor personalități, a avut o mare importanță în cultura, publicistica și filozofia poporului român prin adevărul relatat în operele sale: „Cartile lui Cioran nu s-au născut pentru a constitui o operă, ci pentru a proteja la infinit, cu grație și migală, o omie obsesiv.”(Carmen-Ligiă Rădulescu).

Teodor Gurgu
Simona Blaga

Emil Cioran - 100 de ani

Pe data de 8 aprilie 2011 s-au comemorat 100 de ani de la nașterea lui Emil Cioran. Casa Cărții Suceava a organizat un eveniment cu ocazia cărui scriitoarea Angela Furtună ne-a reamintit de acest titan al culturii române de care am uitat pentru că nu știm cum să prețuim adevăratele valori.

Organizatorii nu reușit să ne supere atenția de-a lungul celor două ore în care am ascultat discursul doamnei Angela Furtună, dar și intervențiile elevilor participanți. În timpul evenimentului s-au prezentat scurte metraje în care filozoful Emil Cioran ne alină sufletul și glosul său înconfundabil. Pentru a face interacțiunea cu publicul mai interesantă, Casa Cărții a organizat o tombolă care oferea posibilitatea celor prezenți de a intra în posesia unei cărți semnate de însuși cel comemorat. Deși sperăm cu toții să primim una din acele cărți, acestea au fost câștigate prin tragerea la sorți de artiștii Colegiului de artă "Ciprian Porumbescu", elevi care au deslus atmosfera prin melodii alese, interpretate la diferite instrumente muzicale. Fiind un eveniment de asemenea amploare, publicul le-a luat o înaltă organizatorilor, fiind mai numeros decât se aștepta puse la dispoziție.

În cadrul evenimentului, doamna Angela Furtună a specificat faptul că licența în care se puneră la dispoziție manuscrisele semnate de Emil Cioran a fost câștigată de un român din S.U.A., care vrea să le doneze arhivii statului nostru. Încheierea a fost deosebită pentru că s-a prezentat un documentar cu viața și cu operele personalității care emoraze.

Livia-Ionela Doornicu
Andrei Macovei
Raluca Stănescu

Ion Irimescu la 108 ani

Anul acesta s-au împlinit o sută opt ani de la nașterea sculptorului Ion Irimescu. Pentru a nu trece cu vederea acest eveniment, am făcut o scurtă vizită la Muzeul de Artă „Ion Irimescu” din Fălticeni, unde am stat de vorbă cu directorul muzeului.

R: O mare personalitate pentru România, dar mai ales pentru Fălticeni, a hotărât să-și doneze opera acestui oraș. De ce credeți că o hotărât acest lucru? Nu îi era mai ușor să își vândă operele?

D: *Artistul a jmur foarte mult la localitatea în care a copilărit. În actul de donație către orașul Fălticeni declara: "În semn de amorie și recunoștință am donat, cu multă bucurie și afecțiune sufletească, o parte din stradanile mele createore orașului Fălticeni, de care mi sînt legat prin firul muzicalității în viață și de permanent însoțesc cu sima lor dact frumoși din îndepărtatele timpuri, vîntul venim în început de viață și învîjitorii." A fost conștient că, donînd colecția personală muzeului, va fi mult mai bine pusă în valoare decît dacă ar fi lăsat-o moștenitorilor.*

R: Era stăt de mulțumit cînd a obținut această clădire pentru a-și înființa propriul muzeu, încît declara: „În clădirea în care sîlădată nu cucerim să intru, acum sînt sulpîn.” Dacă nu l-ar fi fost oferită această clădire, astăzi n-am mai fi putut vorbi despre Muzeul de artă „Ion Irimescu” din Fălticeni?

D: *Maestrul se gîndea și la alte clădirii, nu numai la aceasta. Însă generozitatea apărutului l-a stîmplat să doneze conștientă aceasta înpristioantă de lucrării.*

R: Ce îi inspira adesea pe marele artist în realizarea operelor cu care astăzi ne mîndrim?

D: *Îl inspirau viața, sentimentele oamenilor. El are două teme care l-au preocupat întreaga perioadă: muzica și dragostea maternă, care sugerează cele mai alese sentimente.*

R: Cît de des este vizitat muzeul de tine? Măi sînt e pasionați de artă?

D: *Fîrîm încrebuți și el la rîndul său de reporterii cum vede asta în viitor, Ion Irimescu declara: „Omul înconfură de masini! va simi nevoia cut acutî de artă și de simos.” Maestrul credea în permanența artei și a înopacului ei asupra omului. Noi venim în îndămpnarea tinerilor. Am reușit să încheiem parteneriate cu toate școlile din oraș (Fălticeni). Elevii au un absvacment anual pe baza cărora participă la toate evenimentele pe care le organizăm muzeul.*

Ion Irimescu. Fata cu părul
sculptat dintr-o bucată de
plumb, din colecția de Cioran

R: Ce activități a organizat muzeul cu ocazia acestui eveniment?

D: La expoziția organizată cu prilejul împlinirii a o sută opt ani de la nașterea lui Ion Irimescu am răspuns cu multă aragoste câțiva apropiați ai marelui artist. Acest moment aniversar a fost marcat prin vernisajul expoziției de artă "În Neamul", realizat lucrări ale artiștilor plastici Ceto Neamtu, Costu Neamtu și Lasandru Neamtu. Evenimentul s-a petrecut în sala Victor "Aurel Doepf", care a fost arhiplină.

Ion Irimescu este artistul cu cea mai mare colecție de autor din țară, peste 300 sculpturi și 1000 desene, care reflectă marile teme în jurul cărora a evoluat universul sculptural artistului: mitologia, maternitatea, muzica.

Simona Blaga

Interviu cu Dumitru Onița, scriitor și fost deținut politic

"Măsură spre înălțimi, spre purtarea din pășuni pe muntele alina de pășuni și în amurg pe alinare îngrijorată în fecal dăru al marelui talent".

R: Când ai realizat că aveți talentul de a scrie poezii și în anume vă făcui să continuați acest drum?

D.O: Asta e de prin școală. Păi și simpla avere un profesor de limba română, Ștefan Bucuraru, și aveam obiceiul să nu dau compunerile frumoase pe care dănsul le aprecia. După aceea, prin clasa a patra, am început să fac și cântecul versurilor, dar credeam că în viața voi scrie mai mult proză. Într-o vreme am fost vârcog și la vârsta de 16 ani am intrat în închisoare, ca deținut politic, deoarece contribuiseam și eu cu 12 lei la niște ajutoare date unor lideri mai mari. Am uitat să vă spun că, atunci, în rețea, căsușii gura prin dreptul basericii catolice și m-a lăsat un cartuș răsărit, perforându-mi încheietura. Dealtfel am scăpat cu viață datorită unui medic foarte bun, Traian Bona, care m-a operat. Deci la 16 ani am intrat în închisoare și nu am mai putut scrie proză, alina am început să fac versuri.

R: Ce vă inspira, de obicei, în scrierea poezilor?

D.O: Nu ceva special. Tu inspiră și o flăcă, când ești mai tânăr, și o fată, un peisaj frumos, o dimineață frumoasă, un apus de soare. Am intrat în închisoare la 16 ani și am ieșit la 19. După aceea m-au arestat la vârsta de 23 de ani, și mi-au dat 8 ani de închisoare, dar m-au lăsat la 16 ani. În închisoare la Aiud am făcut versuri care circulau printre prietenii mei, însă nu prea reușeau din cauza Administrației și a cenzurii politice, care se interesau de mine. După ce am ieșit din închisoare, în 1964, m-am angajat ca lucrător. Scriam, dar eu frica. Lucrând la CCF, mi-am procurat licențe pe care o aruncasem după grindă în pod, așa putându-mi scrie operele. După Revoluție am început să ies public cărțile. Volumul de romanele „Am am, sublima human” este o opera care pe care o public.

R: Cum ai putea depăși vestea bolii?

D.O: Eram la Aiud când m-am îmbolnăvit foarte grav de tuberculoză și mă lăpărașeam în spital.

R: De ce ai hotărât ca volumul de amintiri să fie intitulat „Urme, lacrimi, sânge, morminte”? De ce tocmai acest titlu?

D.O: Înțeles am venit să se numească „Urme”, dar după aceea nu mi s-a părut suficient și de aceea l-am completat.

R: Care sunt proiectele dumneavoastră de viitor?

D.O: Dintr-un timp, voi mai scrie o carte sim dăru. Am dorit să scriu poezie. Părea multe proiecte de viitor nu am deoarece nu prea mai am putere de muncă.

"Am câștigat în viață în lăbire. Cu tot ce este bun, frumos și plăcut. Mă voi gândi din timp în timp să scriu poezii și să scriu cărți." (Pentru scriitor)

Simona Blaga
Claudia Siboch

Lansare de carte OPERE

de Leca Morariu

Data de 29.01.2011 este marcată de un eveniment important, lansarea cărții "OPERE" volumul I, de criticul Leca Morariu. Acțiunea se desfășoară în sala de arte "Elena Greșulescu", situată în incinta Bibliotecii Bucureștena "I.G.Sbănea".

Ajunși, se luază treaba în serios. Ne apucăm de poze, studiem împrejurimile, personalitățile cu care intrăm în contact precum și publicul numeros.

Primul nume care îmi răsună în urechi este Aurel Ștefănușchi, acompaniat de imaginea omului trecut prin viață, care prezintă un zâmbet ștrengăreș. Subiectul întreprins cu numele Maria Olar este președintele Fundației Culturale "Leca Morariu". Liviu Papuc, cel care s-a auto-insărețat cu editarea volumului îngrăjit, neșteaptă alături de Nicolae Cărlan, individ tăcut, retras, cu o privire oarecum sobră. În mijloc, poziționat strategic, domnea profesorul mizericordă Mircea A. Diaconu, decanul Facultății de Litere din cadrul Universității "Ștefan cel Mare" Suceava.

Primul calificativ declarat este acordat din partea doamnei Mircea Diaconu, numindu-l pe consacratul Leca Morariu „o personalitate extrem de puternică, care a aparținut vârstei entuziaste a criticii și a istoriei literare românești”. Nevoit să revin ideea, Nicolae Cărlan cozește-lui faptul că „prin această carte ni se relevă o personalitate fascinantă, dar contradictorie, cu multe suferințe și coborâșuri”. Tot el afirmă că Leca Morariu nu a beneficiat de un așa-zis interes al cititorilor, lucru reliefat prin faptul că volumele existente nu conțin mai mult de 30 de pagini. Astfel, prin lansarea acestei volume, organizatorii speră ca imaginea lui Leca Morariu să fie oarecum mai bine conturată în mintea fiecărui cititor. Lansarea a a finalizat cu anunțul către public a doamnei Maria Olar, care i a invitat pe toți cei interesați să viziteze muzeul „Leca Morariu”, unde se află numeroase documente ce aparțin criticului. Liviu Papuc reia ideile, adăugând faptul că „acesta a intrat în conștiința publică a bucovinienilor, sau măcar a sucevenilor”.

Părăsind zona, începând a îngheța dintr-o dată vremea și având oarecum un gust sără în gură după toate cele relatate. Cum este posibil ca unui asemenea om să nu i se acorde atenția cuvenită, când alții se bucură de atenția nemerită?

Virgil Emil Luta
Andrei Macovei

Târg de carte

Dan Puric

În perioada 28 februarie - 8 martie 2011, Muzeul de Științele Naturii Suceava a găzduit, în intervalul 10:00-18:00, „Târgul de carte”, ediția de promovare. La târg au participat 30 de edituri ce au prezentat peste 40.000 de titluri.

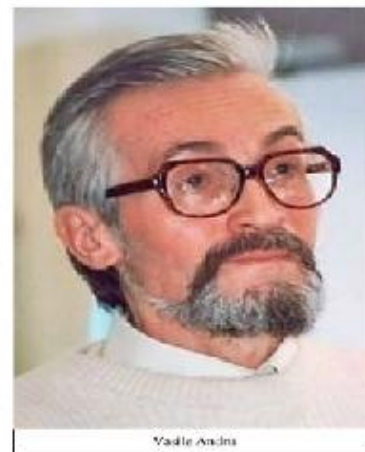
Vizitatorii au putut cumpăra cărți la prețuri reduse și au participat la tombola organizată, unde premiile au constatat în pachetele cu cărți.

În perioada 2-8 martie, la târg au participat invitați speciali cum ar fi: Dan Puric, sau Vasile Andra. Vizitatorii au avut

ocazia de a participa la o sesiune de autografe cu invitați speciali. Dorința de a consemna câteva lucrări despre târg și de a- lua un interviu actorului Dan Puric, mini-reporterul revistei „Verbum” pornesc în realizarea unui material, care, după părerea lor, ar fi trebuit să fie de senzație. În muzeu nu aveai loc nici să munci un ac, dar puștii vizitatorilor și-au permis să cumpere cărți. La etajul I Dan Puric era asaltat cu cărți sau cu cerșetele pentru autografe.

Unele persoane înceau să intre în vorbă cu invitatul, dar subiecte cum ar fi comunismul sau Traian Băsescu nu erau pe gustul dăminei. Știe dezanțig res noastră, interviul nu a putut fi luat la Muzeul de Științele Naturii, ci la Dom Polski, de către alți colegi norocoși.

În ceea ce privește evenimentul, organizatorii au fost mulțumiți de reușita târgului și promit est vor mai organiza astfel de evenimente culturale pentru a promova literatura de calitate.

Vasile Andra

Clăudia Năbuș
Andrei Roman
Simona Blaga

Gala olimpicilor suceveni

Dumonia, 5 decembrie 2010. Inspectoratul Școlar al Județului Suceava a organizat, în Sala polivalentă a Complexului "Conacul Doamna", Gala olimpicilor suceveni, ediția 2010.

Inspectorul școlar general, Petru Caralea, a fost cel care a deschis ga olimpicilor, precizând că evenimentul nu a fost o festivitate de premiere și nici nu a reprezentat o recompensă pentru rezultatele meritorii ale elevilor, profesorilor și școlilor. „Sărbătorea olimpicilor naționali suceveni este o gală, având drept scop în mod solemn punerea în evidență a unei valori, și anume performanța școlară.”

La eveniment au fost invitați 136 olimpici naționali, 142 de profesori îndrumători ai acestora, 36 de directori de școli și 35 de personalități. Fiecare olimpic național a primit o altă o medalie inscripționată cu însemnele evenimentului, iar celor 6 olimpici internaționali le a fost înmănată câte o plachetă, drept recunoștință pentru performanțele școlare obținute. Au primit în dar și un concert de gală cu muzică instrumentală, susținut de membrii Filarmonei "Moldova", ai Operei Naționale Române și de studenți ai Universității de Arte "George Enescu" din Iași, dirijorul Bogdan Chiroșcă (Opera Națională Română din Iași). Apoi, elevii au luat masa și au împărțit sentimente cinstite din gândurile și experiențele lor unor personalități ca actori, universitari, autorități locale și județene.

În cadrul programului a fost lansată a doua ediție a publicației "Albumul olimpicilor suceveni", cuprinzând câte o pagină cu imagini și texte reprezentative pentru promovarea elevilor, profesorilor îndrumători și unitățile școlare cu performanțe în olimpiadele școlare.

Roxana Șerac
Irma Baboș

Memoriile unei victime a războiului: "Viața de război"

„Chimărele erau vremurile celui de-al doilea război mondial. Când mă gândesc la acele clipe de coșmar continui să cred că cum mi-aș fișie un cuțit în inimă. Copilăria mea a fost un coșmar, a fost război.”

Eu eram al cincilea copil în părinți. Cel mai mic fiind, aveam nevoie de mângâierile mamei, de staturile tatei. Dar de unde? Tatai meu, voornic, onțeg, înțelept, bătrân, avea să potrivească jurămintele din viață, era plecat pe frontul de luptă. Mama avea grijă că fratele și sora să nu se aflezeze. Mi-aduc aminte că am consumat diverse lezburi, diverse plante pe care niciodată nu concepusem a le mânca. Era o viață plină de chinuri. În gubernia în care trăiam, Basarabia, regimul comunist sovietic era foarte aspru, exercita un totalitarism de temut. Familia mea, având moartea, era considerată de sovietici « *chitabură* ». Astfel, toți « *chitaburii* » au fost lipsiți de grâne. Ingrozitor era faptul că la miez de noapte comunistii urcau în podurile caselor și nu lăsa în urmă lor niciun bob de grân. Erău discipolii lui Stalin. Nu eră desjuns că săfuream de frământ, dar am mai aflat că tatai, seculul nostru părinte, a murit pe câmpul de luptă. În acea zi am avut un atac de cord. Aveam zece ani. Mama era o ființă puternică, o adevărată mamă care făcea totul pentru copiii săi. Mi-aduc aminte că eră frumoasă de o zână, dar după moartea tatălui frumusețea sa a cedat, s-a stins, dar s-a aprins în ea o putere incredibilă. Uinar și când am fost deportați în Siberia, ea ne spunea că totul va fi în regulă, că dreptatea va triumfa. În trecut, nu ne dădeau de mâncare și sufeream de frig, ne-au chinat și păduchi, holera și scabia. În acea călătorie tatele meu cel mai mare a murit, neputând suferi chinurile. El a suferit mult și după moartea tatălui. L-a înălțat foarte mult. Am ajuns în regiunea orașului Narlık, în mijlocul Siberiei. Acolo figurile erau copleșitoare, oimenii nu ne mă emiosent, eram izolați de pătre și de lume. Puterea divină a dat ca să rezistăm din 1947 până în 1970 în acel pol al frigului. Întorcându-ne neceasă, marna era bătrână, dar la fel de puternică. Eu aveam 25 de ani, aveam familie: o soție frumoasă, trei copii, o fată și doi băieți. Frații mei aveau și ei familii. Ajunși în bogănie, am găsit o nouă lume, necunoscută. Mi am pierdut lumea mea, mi am pierdut copilăria. De atunci, m-am implicat în viața politică a Basarabiei, a R.F. S.M. Am participat la mitinguri, manifestări de protest în 1989, ce au culminat cu prima Mare Adunare Națională din 31 august 1989. Această adunare a acordat limbii române statutul de limbă de stat. La 27 august 1991 mii de manifestanți, pentru care și eu, s-au adunat la Mare Adunare Națională de la Chișinău. Noi și reprezentanții Parlamentului am decis și am adoptat "Declarația de independență a Republicii Moldova". Așfel am eliberat societatea românească de sub jugul sovietic comunist, astfel mi-am răzbunat într-o inimă măsură tatăl, fratele, copilăria.”

Sergiu Rosare

Interviu cu un veteran de război

Basarabienii au plătit extrem de scump contribuția lor de sînge în cea mai mare tragedie a secolului XX, cea de al doilea război mondial. Din totalul de peste 200.000 de persoane mobilizate în Armata Roșie, au căzut pe câmpul de luptă circa 50.000. La răspunde multora nu participat și locuitorii satului Hudiță.

Pentru a putea înțelege tragedia acelor timpuri, am conceput o marionetă a unor locuitori ai satului, participând la acea război și singurul care a mai rămas în viață. Inerentul nostru este veteranul Gheorghe M. Deroșie, locuitor al satului Budai, raionul Telenești, Republica Moldova.

Reporter: Către sfîrșitul războiului, Rusia avea nevoie de soldați pentru urmări sa, pe care i-a luat de pe teritoriul Moldovei. Știm că dumneavoastră ați luptat pe front. Tineți să îmi povestiți cum ați ajuns să luptați alături de alți tineri ai satului?

Veteran: *În toamna lui '44 ne-au luat cașii și ne-au dus la Telenești. De acolo am mers pînă la Pereceșina, unde am făcut un popas și dimineața pe la 10 eram la Chișinău. Două luni am fost instruiți în apropiere de orașul Dobrușa din Belarușia, nu după asta ne-am dus pe frontul din Prusă, la Königsberg.*

Reporter: Știm că erau era exprimată de foamă, în ce condiții trăiați acolo?

Veteran: *Pentru prima dată am intrat în luptă la sfîrșitul lui Ianuarie 1945. Înainte de atac ne dădeau câte o bucă de grâu de rachiu. Cu mîncarea era rău. Uneori bucurăria nu se pușca aproape de noi câte două trei zile și atunci ședeam flămînd. Alteleori ne mai dădeau câte o scîrpină (acumbuc) și câte un sușor (pomet). Dar cînd vedeai că moare cîineva lîngă tine, nu îți mai trebuia mîncare. După prima luptă nu am mîncat aproape nîce.*

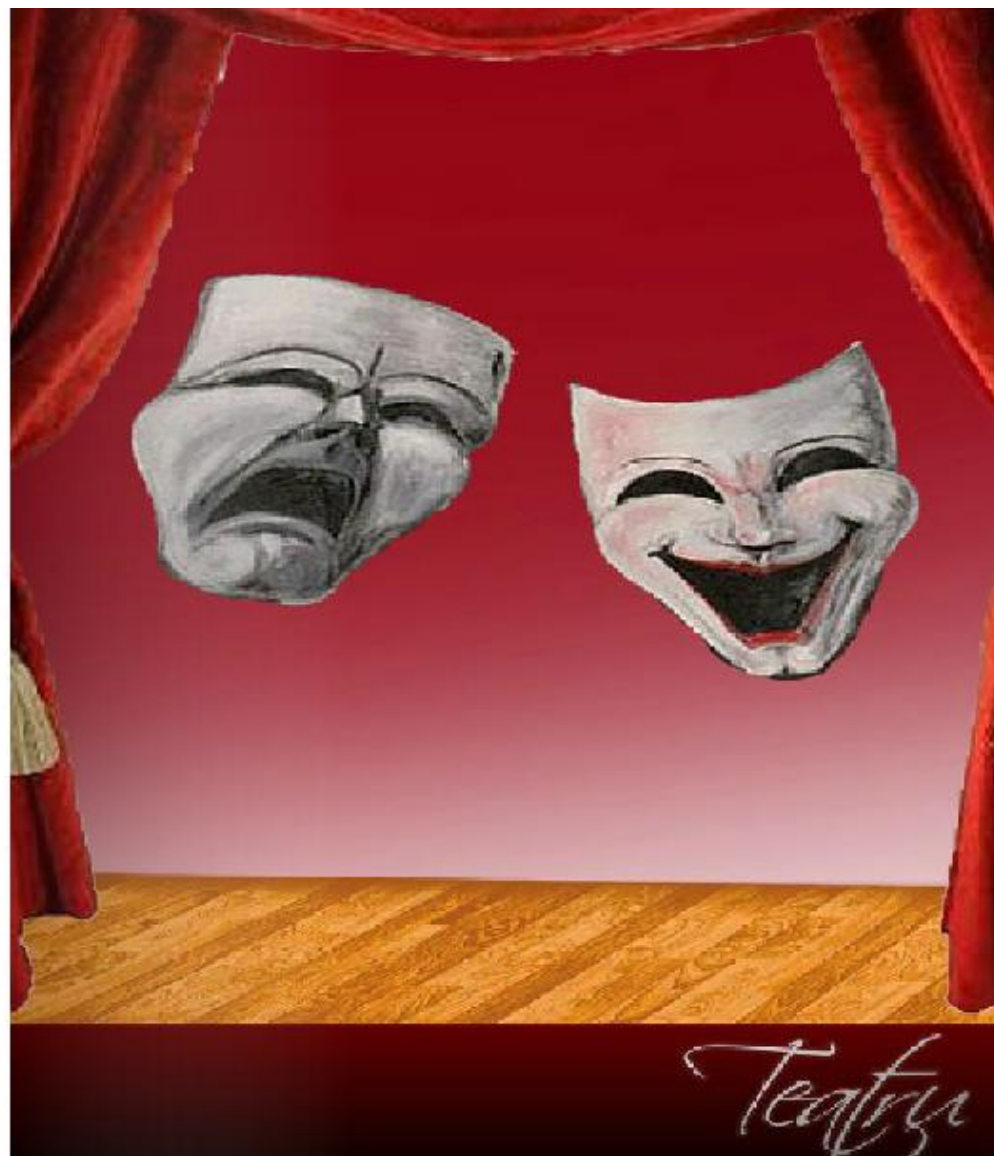
Reporter: Urde ați trăit cele mai groaznice momente pe front?

Veteran: *Vezi cum greșe lupte au fost la Königsberg și Pila. Avioanele și artileria bătrani așa de tare că nici măcar la doi pași nu vedeai nimic. Ardeai pămîntul... Neamii aveau armament destul. De asta, cînd mergeai la oțu, cîmorați cădeai așa cum erde la cîmora cîmora și cîmora. Nu amieci să te sperieți mergeai peste morți cum mergeai peste iarbă. Așa era: care scîpau rău, care morți. Cu mine: ucisoa mai fost Marveț Drăgan, fratele bunetului tău și pe care, cu părere de rău, nu l-am cunoscut.*

Reporter: Multi soldați și-au găsit moartea pe front. Dumneavoastră ați fost rînit?

Veteran: *Da, am fost rănit la 22 martie 1945, în mîna și la piciorul drept. La spital, au vrut să îmi tate mîna, dar am avut noroc de un căpitan de la Chișinău. El venea, îmi băga biroul (tîfonul) cu medicamente prin geam de la mîna și amiat el ște cum... dar m-am vindecat. În tsemă, războiul este un mijloc sălbatoc de rezolvare a unor probleme de viață, un mijloc nedrept pentru o natune umană și care la îmi de vieți aneagă.*

Veronica Drăgan

Coana Chirița
Cronică de teatru

Unul dintre cele mai reușite spectacole și mai amuzante văzute de noi pe scena Casei de Cultură Suceava a fost „Coana Chirița” de Vasile Alecsandri. Accusă s-a datonat Teatrului muzical “Nae Leontă” din Galați, având ca textieri pe Isabela și Soara Oancea, scenograful pe Gheorghe Andreescu, regia artistică fiind realizată de Dr. Florin Melinte.

Comedia „Coana Chirița” urmărește cășdările Chiriței, proaspăt întorsă de

la Paris, să și “frânzusească” întreaga familie și să parvină, dorindu-și ca soțul ei să devină deputat în textul revistei pentru spectacol. Rapiditatea cu care se desfășoară intriga, comul personajelor, veselia neînă și cupletelor fac din acest divertisment o comedie irezistibilă, de abundență în peripeții spumoase, strălucitoare prin înfrățirea alică.

Chirița este ce o mitocănie desăvârșită, domniță să-și însușească bunel maniere ale saloanelor pariziene, de aceea ea “trage tuțun”, cochetează cu bărbuțu, angajează profesor de franceză pentru Guliș (Gul e), ea însăși vorbește o franceză moldovenească. Ca orice raconă “gingașă și delicată”, trebuie să pară sensibilă, de aceea leșină ea să producă impresie. Aceste atitudini evidențiază indirect, cu mare forță de sugestie, snobismul și parvenismul Chiriței, uăsluni care o delințese.

În casa ei o aduce să locuiească pe Luluța, o nepoată orfană, dar care moștenește o avere importantă. De aceea Chirița vrea să-l căsătorească pe Galiță, bănuțu ei cum lipsit de minte și de educație, cu aceasta.

Pe parcursul spectacolului, suntem martorii unor scene de un real umor, admirabile prin expresivitate, forță paruzativă și personalitatea gândirii regizorale. Actorii au intru foarte bine în pielea personajelor, încântând spectatorii care au participat chiar la unele replici.

Funclal scenei este înbrăcat cu material ce imită pereții casei pe care sunt evidențiate ferestrele necesaria, iar în centru, prin ușile larg deschise, se poate vedea fântâna artoziana din gradina. Intenția scenografului Gheorghe Andreescu au fost probabil crearea unui spațiu care să permită abundența acțiunii între-un timp familiar spectatorului. Vestimentația de epocă evocă personajele în care se situează acțiunea.

Desigur că interpretarea ar merita o abordare amănunțită, pe aășura valorii spectacolului, dar caz de spațiu ne obligă a ne rezuma la buna apreciere a ansamblului, amigăles și încusit orchestrat de regizor, oferindu-ne câteva partituri de cart profesionalism.

Publicul a fost foarte încântat și a aplaudat cu efervecență.

Viorica Daniela Furtulescu

Chirița în provincie

de Vasile Alecsandri

Interviu cu doamna Isabela Oancea, actriță la Teatrul Muzical Galați

În data de 2 martie 2011 a fost jucată la Casa de Cultură Suceava presa de teatru „Coana Chirița”. Elevii clasei a 10-a B a Colegiului Economic „Dimitrie Cantemir” Suceava au avut inițiativa de a lua interviu doamnei Isabela Oancea, care a interpretat falmosul personaj Chirița. După o baie de mulțime și eforturi maxime, elevii au reușit să ajungă în culise și să stea de vorbă cu protagonista spectacolului:

R: Via fost greu să interpretezi acest personaj?

I.O.: Nu este ușor pentru că este un tur de forță. Trebuie să interpretezi un personaj care este foarte puternic, chiar dacă este snob, chiar dacă este mai puțin inteligent, mai puțin cult, dar este un personaj puternic. Și sigur că sâletă o vră jumătate. Este un tur de forță această Chirița, dar mi face plăcere, este un personaj care mie mi place.

R: Care este mesajul pe care vrea să l transmită piesei?

I.O.: În primul rând eu amai piesa, ei faptul că am adaptat această piesă vrea să însemne o reabilitare pentru toți cei ilorați și nu numai a pieselor de teatru care au fost uitate pe nevăzute pentru că ele au foste mult umor și foarte mult substănt. Sigur mesajul este că lumea nu se schimbă. Și acum, eu și amai sunt snobi, sunt înca și oameni politici pe care noi îi arășăm și pe care noi îi vom na face ce trebuie.

R: V ați așteptat ca sala să fie plină?

I.O.: Da, peste tot în țară am jucat cu sala plină și mă bucur. Încântată e o virtuozitate. Amă mă bucură foarte mult.

R: Ce simțiți atunci când la final de piesă sunteți aplaudați?

I.O.: Este minunat. Este cel mai frumos moment al vieții de actor, care într adevăr mîmă și stăie o mare bucurie și o mare dragoste cu adevărat pentru că sunți spectatoru în acel moment.

R: Credeți că tinerii din ziua de azi trebuie educați astfel încât să prefere teatrul în loc de televizor și de calculator?

I.O.: Sigur că da. Chiar dacă mai modernizăm puțin și mai actualizăm câte un spectacol mai vechi, o piesă mai veche, important este să atragem tinerii, să-i mai luăm de la televizor și să mai vină să vadă și altceva.

R: Ce spectacole veți mai prezăti pentru următoarele apariții pe scenă?

I.O.: Sperăm să putem prezăti și Caragiata, să aducem la fînă spectacolelor opere alică.

R: Mulțumim!

*Serban Cezar Sadovea
Andra Măneel
Cristi-Alexandra Florescu*

Cronică de teatru

Iona

de Marin Sorescu

Teatrul Național Iași „Vasile Alecsandri”

•Regia și scenografia: Nicolae Munteanu
•Distribuție: Constantin Pușcașu (Iona)
•Spectacol distins cu trofeul „Ion de argint” la Festivalul Internațional „One Man Show”, Chișinău 1999
„Teatrul nu este viață în miniatură, ci viață mărită enorm, viață exagerată înfiorător.”

(I. I. Meise)

Teatrul Național Iași este una din cele mai prestigioase instituții de acest gen din țară, cu un edificiu centenar, adăpostită de un oraș în care gustul și cultul teatrului sunt în tradiția marilor exemple din lume: Zürich, Viena, Mainz, Hamburg.

Agentia de promovare artistică „Relapsus” îl prezintă într-un rol cu totul diferit pe Constantin Pușcașu față de cele pe care le a interpretat (Roberto Zucco din „Roberto Zucco” de Bernard Koltas, Livius „Căstoriile de a silii” după Molière, Orsino „A douăsprezecea noapte” de William Shakespeare). Autenticitatea acestui rol este redată nu numai de mesajul pe care personajul îl transmite, ci și prin faptul că există un singur personaj.

Constantin Pușcașu a măritărit într-un interviu cu acest rol îl joacă de mai bine de 11 ani, fiind unul din cele mai interesante roluri pe care a avut plăcerea să le interpreteze.

Prezentat și distins cu trofeul „Ion de argint” la Festivalul Internațional „One Man Show” în Chișinău în 1999, „Iona” a adus prestigiu atât Teatrului Național din Iași, cât și actorului Constantin Pușcașu. De-a lungul celor 11 ani de interpretare a acestui rol, actorul a recunoscut că a avut ocazia să experimenteze fără să altereze calitatea spectacolului, diferite moduri de expunere, de interpretare a textului.

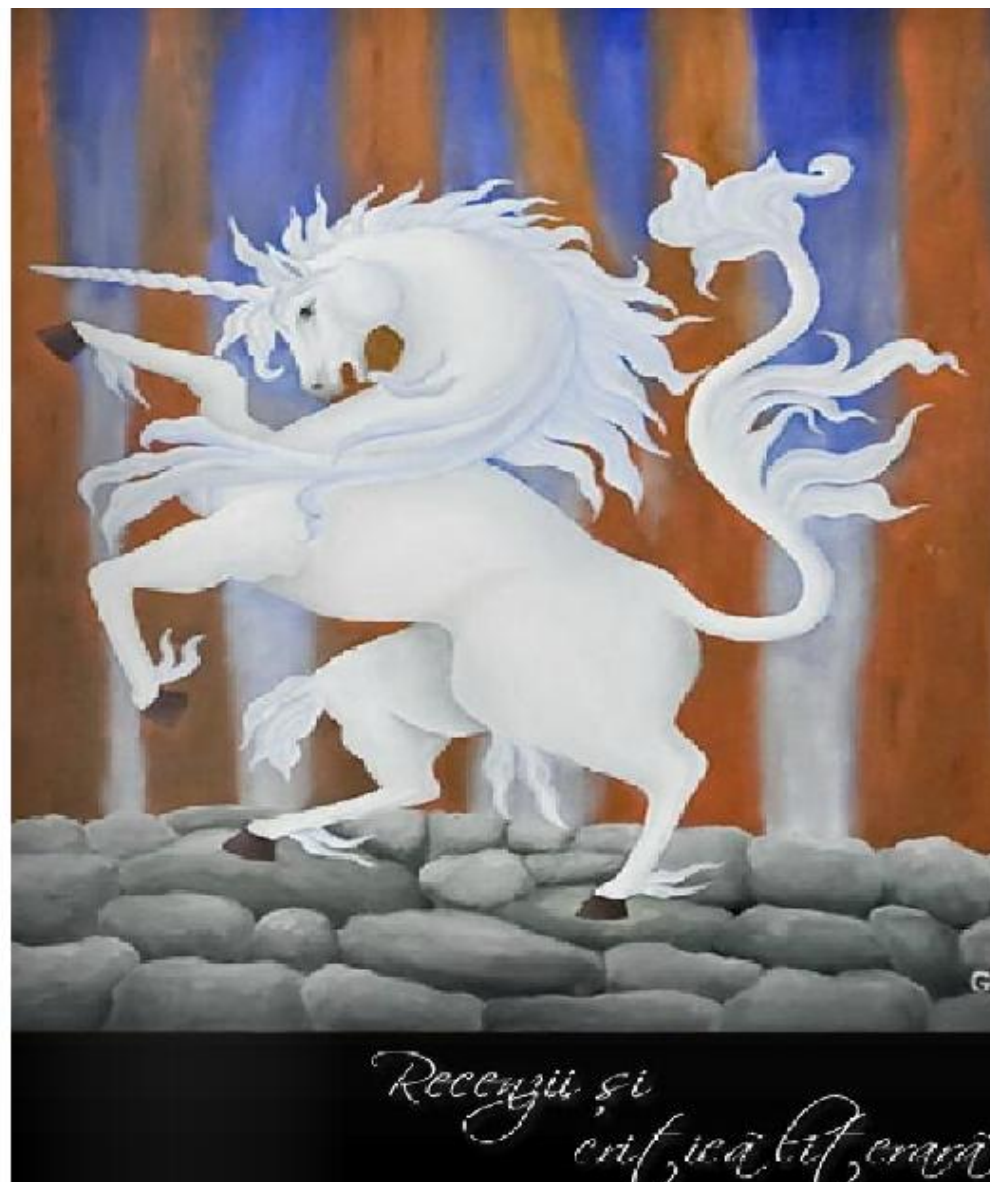
Spectacolul a fost prezentat în sala Casei de Cultură a Sindicatelor Suceava. Deoarece sala era plină de elevi, atmosfera a fost încălzită, chiar gălăgioasă la începerea spectacolului. Pentru a-și putea juca rolul, actorul a fost nevoit să intervină, pentru a potoli câteva personaje incapabile să înțeleagă piesa. Sintonizarea a lăsat de dorit. Sunetul nu era sincronizat cu replicile actorului, volumul varia de la minim la maximum, deranjând auzul spectatorilor. Luminile reflectoarelor erau deranjante atât pentru actor, cât și pentru cei prezenti în sală.

Decorul nu a fost în conformitate cu așteptările spectatorilor. Teji își imaginau că vor vedea un cadru mai aproape de reclamate, mai colorat, care să i aducă mai aproape de piesă. Elementele din decor au fost de proastă calitate (acvariu cu o sticlă de 5 litri taiată, un lăcș o mla, doar doi pești de plastic). Totuși, ținând cont de faptul că piesa aparține teatrului absurd, acceptat nu se pune pe decor, ci pe interpretarea textului și pe mesajul acestuia.

Adevărul este că nu ne puteam aștepta la mai mult spectacol pentru că piesa, în sine nu ar putea să aducă mai multă acțiune în ceea ce privește punerea în scenă, dat fiind faptul că există un singur personaj. Reposițiile care se pot aduce sunt legate de scenă, deoarece Suceava nu are un teatru.

În ceea ce privește interpretarea, cuvântul „arproș” nu există. Sunt de remarcă trăirile intense ale actorului în fiecare replică, gest, privire, ipostază. Sunt totuși de admirat încercările de la meditație profundă la comic. Toate laudele pentru calitatea spectacolului sunt aduse actorului fără de care nimic nu ar fi fost în fol.

Alexandra-Maria Galax

Orbitor. Aripa dreaptă

de Mircea Cărtărescu

Editura Humanitas, București, 2007, 374 p.

(Recenzia a obținut premiul special în Concursul Student pentru o vi)

Foarte mobilă și ușor dezinhibată, ca tea *Aripa dreaptă* a lui Mircea Cărtărescu așază pe masa cititorului nu mai puțin de 570 de pagini, fiind întru totul deosebită. Meminimizată cu premiul PROMETHEVS pentru cea mai bună lucrare a anului 2007, cartea redefineste noțiunea de captivam. În ea se împletesc talentul cu cunoașterea, istoria cu biologia, frumosl cu realul, care sunt atât de migălos prezentate încât, mai mult decât alte cărți, au capacitatea de a transpune total cititorul în universal lecturii. Cu certitudine, este o lectură pe căl ce laborioasă, pe atât de fascinantă.

După o bogată activitate literară în care remarcăm volumele de poezii (*Enam, Fânul, Entropia, Levantul, etc.*), numeroase proze (*Enciclopedia animalelor, Nostalgiea, Travații etc.*), autorul debutează cu romanul său *Aripa dreaptă*, care, împreună cu *Aripa stângă* și cu *Corpus*, alcătuiesc megahabla trilogie *Orbitor*. Fiind o neașteptată creație a literaturii moderne, scriitorul își dovedește măiestria prin faptul că imaginația cititorului se detașează de această lume a palpabilului, pătrunde în vidul minții sale și trace într-un spațiu obscur și indecifrabil, neexplorat până acum. În sfârșit, cititorul are cartea în care poate

să se enfunde deplin și să vibreze în același timp cu fiecare amănunt deservit.

Cum a reușit autorul să creeze și să transmită o asemenea senzație? Seră inteligibil, la un prim nivel al lecturii, această carte pare a fi îmbășită de „ciurlițeni”, dar, pătrunzând în taina ei, se observă împleirea poveștilor, viselor și realităților care alinază amiezitor în barbaște. De fapt, este vorba despre neel „altele” care distinge romanul *Aripa dreaptă* de celelalte. De aceea, enă este să mergem în cuvintele ce lesa optermit pe toate Abel Chevalley în privința romanului modern, „une fiction en prose d'un certain etendu” (este o operă de imaginație, în proză, de o carecare întindere), au realiza imediat că volumul aparține postmodernismului, atât prin libertatea de care dispunem în perceperea anumitor secvențe, cât și prin lesinle din timp și spațiu, astfel încât tanele romanului pătrund dincolo de realitate, în lumea viselor. Aceste vise existente preponderent în eperă sunt „mozaicuri făcute din mici fragmente” (E. M. Forster), realizate deseori din perspectiva anatomiei umane. Ceea ce ar trebui remarcat cu vigoare la M. Cărtărescu este documentarea foarte elaborată a sa și faptul că romanul este o lectură foarte interesantă pentru orice pasionat de istorie, literatură și biologie.

„Marin arha” (Domul vine)” reprezintă opintola care deschide ușa acestei opere de mare amploare și care introduce cititorul direct în perioada comunistă. În luna gerouă a lui decembrie 1989, „anul Domului”. Cu certitudine, cartea poate fi intitulată roman cî comunismului pentru că are o gamă largă de teme care enana prin fiecare pagină a sa scrierile și trăirile anilor negri ai comunismului în care Mirceașor, copil fiind, simte gravitatea lucrurilor petrecute mai ales în cadrul Revoluției române. Majoritatea întâmplărilor se petrec în miratul sferei din interiorul Tuncușului; pătrunzând atât în patulul fantastic, cât și în cel realist, astfel încât treptat se extinde o anumită senzație care capătă amploare odată cu fiecare eveniment descriis- senzația de cenzură.

De aceea, Bucureștii surprins de Mircea Cărtărescu este adus la viață nu atât prin abundența unor amănunte frumose șlefuite, cât prin prezența unor detalii cromatice și a unor sonorități exotice,

reflectându-se în paralel cu copilăria lui Mirceașor. Mama, un personaj excepțional în acest volum, este puternic umanizată, ea reprezentând, de fapt, omul din acei ani tragici care trebuie să asigure hrana familiei în fiecare zi, stând la cozi, în gen, pentru o pâine sau bi obținută pentru un kilogram de carne. Privind lucrurile din alt unghi al romanului, autorul conferă o notă aparte cărți: prin numeroase scene precum ritul din cranul lui Herman, povestea priințului Witold, sala viermilor de mătase, staturile din fața Casei Poporului. În același timp, se poate remarea obsesia în privința sexuală, aceasta fiind premindenti exhibată. Poate că romanul nu e cel la care visează Mircea în copilărie, „romanul care avea să înconșă universul”, dar, prin grația dintre realitate și fantezie pe care scriitorul o proiectează uneori vizibilă, alteori invizibilă, *Aripa dreaptă* devine cartea ce „nu poate fi citită, cum nu poți citi o poezie sau un nor”, pentru că laborantul în care pătrundem „constitue de altfel o infinitate de vise, de întâmplări la care răspunsul întârzie sau se atenuează în timp, „până devinut o totai, iar cititorul simte”.

Fiind un prozator căruia îi plac cuvintele „sedifiate”, densitatea și profunzimea frazelor sunt țipice stilului lui M. Cărtărescu, fiind desprinsc din filonul postmodern. Chiar în opera sa, *Postmodernismul românesc*, M. Cărtărescu reflectă această tendință a modelării cuvintelor mai liberă, încât „omul postmodern trăiește într-un univers epidemic, în care gestul ardeștipal de cunoaștere nu mai este scufundarea sub aparențe pentru căutarea profanzimii [...], ci alunecarea pe suprafețe mângâieră”. Toate aceste aspecte duc, de fapt, la descoperirea sensului unui singur cuvânt: ORBITOR - care pare să fie inițial o cale lungă între vis și contemplație, dar, pe parcurs, această enle devine mai mult simbolică.

Cu ce rămânem după lectura romanului lui Cărtărescu? Cu impresia unei lumi intangibilă, neincantificabilă, fructificată prin complexitatea personajelor și a nerumăratelor secvențe descriptive. Altfel spus, căștigul romanului ne adăncie în acest cuvânt «ORBITOR», făcându-ne un timp nelimitat în mrejele acestuia.

Juliana Căldulescu Urmasescu

Lumini, sublimele lumini

de Dumitru Onița

Făclăraș Magazin, Suceava, 2010

Motiv: „Încătuș această carte ochilor tuși, în beaza temnițelor, am primit în suflet. Lumina cea ale sărăci” (Dumitru Onița)

Dumitru Onița a fost deținut politic în timpul regimului comunist (a suferit aproape 20 de ani de detenție politică). Poetul este unul dintre mărtașorii discreți, dar tenace ai unei credințe din care nu l-au smuls nicio teroare eșe mai cumplite și nici ademeni e cele mai velerie.

Poet autentic, ca unul care a ucenicit într-ale poeziei pe lângă Nechifor Crăinie și Radu Cîr, Dumitru Onița a trăit mereu spre Dumnezeu cu prețul singurii și pe călea poeziei. Viața îi este cuprinsă în câteva versuri: „De am blău otrava vieții, dacă / Amă pipăit amăe adăncimă, / Hăli și schingăit, dat în barbăcă, / Am săngerăi urcând spre înălțim / Și caut urma pașilor Divini.”

Ca și Vasile Pânzaru, Dumitru Onița e un învingător. Dar prețul acestui victorie este cumplit: o viață trăită doar în luptă, nedăruită fireștilor bucurii emenești. Cea mai mare parte dintre rândurile publicate în noul său volum „Lumini, sublimele lumini” este consacrată iubirii: „La vârsta mea, îndrăgostit?? / Îmi pare stăru și eu dat / Parcă nău-mă spirit / Cu tot necătu-sintoretat / Și tot ce-mă viaș-am pățit / La vârsta mea îndrăgostit? / Posibil să am de plătit / Vechi datorii ori vreu păcat... / Sau lacrimă ce-mă le-am văsat / Sau amăgii ce-mă

trăit / La vârsta mea, îndrăgostit?!”

Noul volum de poezii cuprinde 155 de pagini și conține 128 de creații. În literatura sa, Dumitru Onița armonizează universul cu mitul și cu viața reală. Poeziile sale consacrate dragostei înseamnă mai mult decât speranța ce că putere de viață, o adevărată credință trăită, respirată cu toți porii: „Ne am bucurat de cel mai mare dar, / Când de pe crucea Tu ne-ai dat iubirea, / Când s-a deschis în cale mărtașirea / Și dușul Sfânt, lumină lăă, har.”

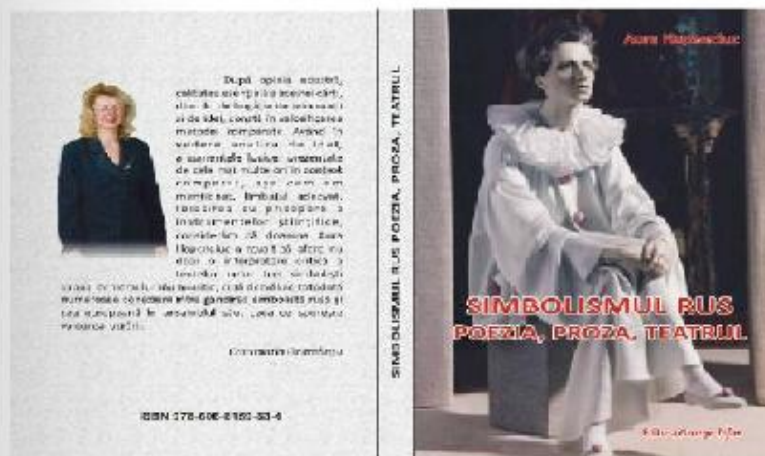
Fără a fi spectaculos, dar cu metafore, Dumitru Onița este consacrat drept „umil și ultim reorant în urma marilor poezii” atât drept închinător la sublimele lumini prin care auticul românesc se regăsește: „Lumină Sfântă din Tabot / Aștept să se aprindă-a mine, / S-ascult euvinete Divine, / Să mă r-de din lut, să zbor / Trăntea pleacă să se închine / Să pot să plâng și să ador, / Lumina Sfântă din Tabot / Să se aprindă și în mine.”

Cătălina Șerbu

Simbolismul rus. Poezia, proza, teatrul

de Anca Hapenciu

Editura Gorge Toftaa, Suceava, 2011

După epoca romantică, călătoria spre o nouă cultură, dintr-o perspectivă deosebită și de idei, conștient în selecționarea materialului compozițional. Acesta în vederea realizării de către, e semnificativă însemnătatea de care este înzestrat în context european. După cum se menționează în textul de față, este vorba de o abordare a simbolismului rus, care este abordată în cadrul unei teze de doctorat, realizată de Anca Hapenciu în cadrul Universității de Științe Economice și Sociale din Iași. Este vorba de o abordare a simbolismului rus și de o analiză a rolului său în cultura rusă.

Conținutul cărții

ISBN 978-606-8160-83-4

După romantism, simbolismul a însemnat în istoria literară și culturală europeană o adevărată mișcare a gândirii și imaginației umane, generând dezbateri vii și reflecții teoretice, concretizate în multiple studii. Alegerea unei lucrări despre simbolismul rus constituie, trebuie să o spunem încă de la început, o adevărată provocare intelectuală.

Pe baza analizei atente a contribuțiilor teoretice ale lui Andrei Beli, Viaceslav Ivanov și Aleksander Blok, autoarea aduce în prim-plan nu doar variate ipostaze de înțelegere și interpretare a simbolismului, ci și tematica predominantă în zona creației literare (iubirea, moartea, patria, revoluția, orașul etc.), deschizând în felul acesta calea spre analiza comparată între cei trei reprezentanți de seamă ai simbolismului rus prin intermediul demersului comparat, aplicat în mod consecvent în întreaga lucrare.

Print-un efort analitic consistent, cartea reușește să pătrundă în structura complexă și mirifică a celor trei mari poezii și prozatori. Deși delimitarea între genuri este greu de făcut, având în vedere interpenetrarea puternică dintre ele (și așa cum afirmă autoarea înșiși), Domn a sa preferi totuși abordarea necenzurată, datorită interconecțiilor de care am pomenit fiind necesită să nu ne lămurim și să formulăm anterior, în comparațiile efectuate între poezii analizate întrucât de fiecare dată să surprindă mai ales deosebiri dintre ei, relevând varietatea stilistică și conceptuală, dar analiza se conduce spre preocuparea primordială a acestora, și anume spre sintaxa poetică, spre valorificarea rezonanțelor sugestive, muzicale, ale cuvintelor. Același lucru se întâmplă și cu privire la poezii, unde atât Andrei Beli, cât și Aleksander Blok și Viaceslav Ivanov, dincolo de sfera ideilor, se concentrează asupra construcției, a structurii textului simț sub semnul poeziei discontinuției.

POEMUL ÎN PROZĂ

(Subcapitol din cartea *Simbolismul rus. Poezia, proza, teatrul*)

și cu diniele muzicilor a o lui R. Wagner

Proza ritmată metaforică din *Asa graț-a Zarathustra* (1883-1885) a lui Friedrich Nietzsche a stimulat căutările teoreticianului și scriitorului rus Andrei Belii în realizarea simfoniei, proză muzicală în care „narativa se înveșmăntă în haină muzicală”. Experiențele scriitorului rus în proză ritmată trebuie judecate din perspectiva aderenței scriitorului la sincretismul formelor, adesea exprimată, între altele, în eseu său *Mulum în parca*. „Proza și metru – două forme devenite ulterior independente – provin deopotrivă din recitativul de cântăci, caracterizat de o intonație melodică. De aici atracția aparentă a poeziei spre recitativ și a recitativului – adică a metruului – spre proza aparent recitativă”. Sincretismul formelor a fost posibil, în primul rând, pentru că, influențat de romanticii germani, simbolizii ruși au depășit teoriile lor în privința valorii muzicale a cuvintelor, punând accent pe capacitatea acestora de a ne purta în afara suprațoarei a simbolurilor. În articolul său *Paralela arta* (1902), Andrei Belii subliniază apropierea literaturii de muzică, atât de bine realizată în cele patru *Sinfonii* ale sale: „apropietate de muzică, opera de artă căștigă în profunzime și amplitudine, eliei f deare formă de artă are drept punct de plecare realitatea și drept țintă înaltă muzica, ea o exprimă a mișcării pure.”

Referindu-se la Simfonii, N. Berdiaev subliniază faptul că ele reprezintă o specie neîntâlnită până la Andrei Belii, pentru că și au construit un ritm intern rezonând perfect cu ritmul cosmic. Ca specie literară nouă, *Sinfoniile* au un statut intermediar între proză și poezie, fiind o sinteză a unor forme diferite de artă, ei și a formelor diferite ale creației literare. Referindu-se la aspectul lor sintetic, Valeri Brusov consideră că *Sinfoniile* integrează poezia și proza într-o substanță artistică nouă. „a formă nouă de creație poetică care are muzicalitatea și rigurozitatea versurilor, întinderea și degajarea romanului.”

Experiența redactării noui specii literare este evocată de Andrei Belii în volumul de amintiri *Început de viață* (1932): „Soarta mea în viață mi-a apărut ca o clavatură pe care excoțam o simfonie. Într-un sunet că muzica este și cântarea vieții mele; nu îndeplinesc forma pe care au înmărcat-o primele mele experiențe literare a fost cea a simfoniei.” Cele patru *Sinfonii* au apărut pe parcursul a opt ani: *Sinfonia nordică-prima, vocală* (1900), *Sinfonia a doua, dramatică* (1902), *Întoarcere. Sinfonia a treia* (1905), *Putrul viselor. Sinfonia a 4-a* (1908).

Liantul care unește cele patru *Sinfonii* este principiul compozițional ontologic, structura biplană fiind expresie a dualismului lumii. Antagonismele subliniate pregnanț sunt cele între etern și etern, pământean și ceresc, fals și autentic, material și ideal. Firul narativ al poemelor este confuz pentru că esențiale nu sunt sensurile, ci atmosfera, gama de culori, sonoritatea cuvintelor, sugestia muzicală. În contrast cu arta secolului al XIX-lea, care prezintă o lume armonioasă, arta secolului al XX-lea de impresie de sfârșit este în mii de bușești, impresie pe care ne-o lasă, alături de curentele din pietură, poetizism sau cubism, *Sinfoniile* lui Andrei Belii, ce ne oferă imaginea unui univers compus din secvențe disperate, fragmentare.

În afară de compoziție, mijlocul de legătură între aceste secvențe îl constituie cuvântul, așa cum afirmă Vladimir Pozner: „Belii reușește să exprime toată semnificația și importanța interjecțiilor, a conjuncțiilor, acești traditori anonimi în limbă, și recă punctuației foșta sa primitivă. Neologismele pe care le inventează în munle mure se bizază nu pe semnificația rădăcinii cuvântului, ci pe valoarea onomatopeică a cuvintelor și, în această privință, el este un precursor nemijlocit al înturșirilor ruși.” Trezind dintr-un plan în altul, de la vis la realitate, Andrei Belii reușește, în *Sinfoniile* sale, la metaforă, similitudini eufonice și la calamburii, inventează cuvinte cu valoare onomatopeică, astfel că putem considera că leitmoțivale devin liantul ce că unitate fiecărei simfonii și ciclului de Simfonii în întregul lui.

Astfel, leitmoțivul principal din *Sinfonia nordică* este „lupta luminii cu înturșireul”, în timp ce în *Sinfonia a doua* acesta este zborul spre nocturne, prezent și în alte creații ale poetului. Leitmoțiv și totodată simbol al Moscovei filistine este fiul care urca și coboară într-un ritm monoton în această simfonie.

Câteva motive merită atenția noastră. Cu și în poezia simbolizilor, motivul ogivizii joacă un rol structurant mai ales în *Întoarcere. Sinfonia a treia*. Se dezvoltă aici ideea platoniciană-romantică a celor două lumi, în care lumea pământescă e o oglindire a celei edenice, și, pe acest fundal, se propun, asimetrii și se accentuează tematice opoziționale: unitate cosmică / diviziune pământescă, veșnicie / efemeritate, unicitatea celor din Rai / mullimea celor de pe Pământ. Z. Mintz vorbește despre structura spațială geometrică emanatorii a celor două lumi care formează universul *Întoarcere* și despre un sistem mai complicat de simetrii – asimetrii în ce privește conținutul lumilor. Pe de altă parte, motivul firului și al visului devine central în *Sinfonia a para*, contribuind la conturarea unui registru religios întemeiat pe contrapunct.

Andrei Belii introduce elementul muzical în planuri variate ale textului și folosește partitură simfonieră, explorând la maximum valențele sunetului, ale ritmului melodicizant, armoniei și contrapunctului:

„1. И вот началось... углубилось... возмело... потом оно было густо из звуковоме стря, перемешано, отсюда полились, замурманно.”

Critica literară

Cu curaj zboară mereu înainte, mereu înainte. În zborul nebun nu se tem de spațiu și prin zbor biruie tot (un stăpânire). »

Amândoi au ridicat capul. Puncte surii trecutului în goană când aici, fiind acolo.

Și se stingeră.

Urmasii erau din ochii zborului Pescușelor.

Dătrăniul șoptea: « Dragule mele... Închină-te-ți Pământului... »

(10.)

Mai mult decât în celelalte *Sinfonii*, *Potential viselor*, *Sinfonia a 4-a* are o tonalitate mai dinamică pentru că motivului furtunii devine esențial pentru realizarea contrapunctului cantal al lucrării. Contrapunctul (lat., punctus contra punctum = notă contra notă) se realizează prin descompunerea ritmilor în părți componente și prin transformarea în teme simfonice. Astfel, motivul furtunii se zdrobește în imagini-sunete care, repetându-se, împletindu-se, crescând în intensitate, complicându-se realizează tehnica contrapunctică prezentă din muzică și realizată de A.Huxley în romanul cu titlul sugestiv *Contrapunct*. Fabula textului se dezvoltă într-un ardeazec de cinism și nihilism. În ciuda acestei tehnici elaborate, ultima *Sinfonie* pare artificială și forțată, ea fiind, de altfel, întâmpinată cu rezerve de critici. Toată analiza realizată e menită a reveni în relief originalitatea abordării poemului în proză de către simboliztii ruși prin realizarea unei formule muzicale noi: nunită simfonic.

Note

¹ Л.Хмельницкая, *Историческое рождение Андрея Белого*, Учен. зап. Тартуского гос. ун-та., Вып. 680, Тарту, 1985, p. 56-68

² Tatiana Niculescu, Vladimir Piskunov, *La hora de oscuridad*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1981, p.319

³ *Milium in parvo*, Andrei Belli prezentat de Vladimir Piskunov, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1975, p. 103

⁴ A. Belli, *Symvolizm*, Moscova, 1919, p.165-166, apud Op. cit., p. 106.

⁵ Николай Бердяев, *Кресты искусства*, Издание Г.А.Лемана и С.И.Сахарова, Москва, 1918, p. 38.

⁶ В. Бриссон, *Собр. соч. В 7 т.*, М., 1975, Т. 6, p. 307

⁷ Андрей Белый, *Настоящая жизнь*, Государственное издательство художественной литературы, Москва, 1935, p. 17

⁸ VI Poesse, *Panorama de la littérature russe contemporaine*, Paris, 1929, p. 107

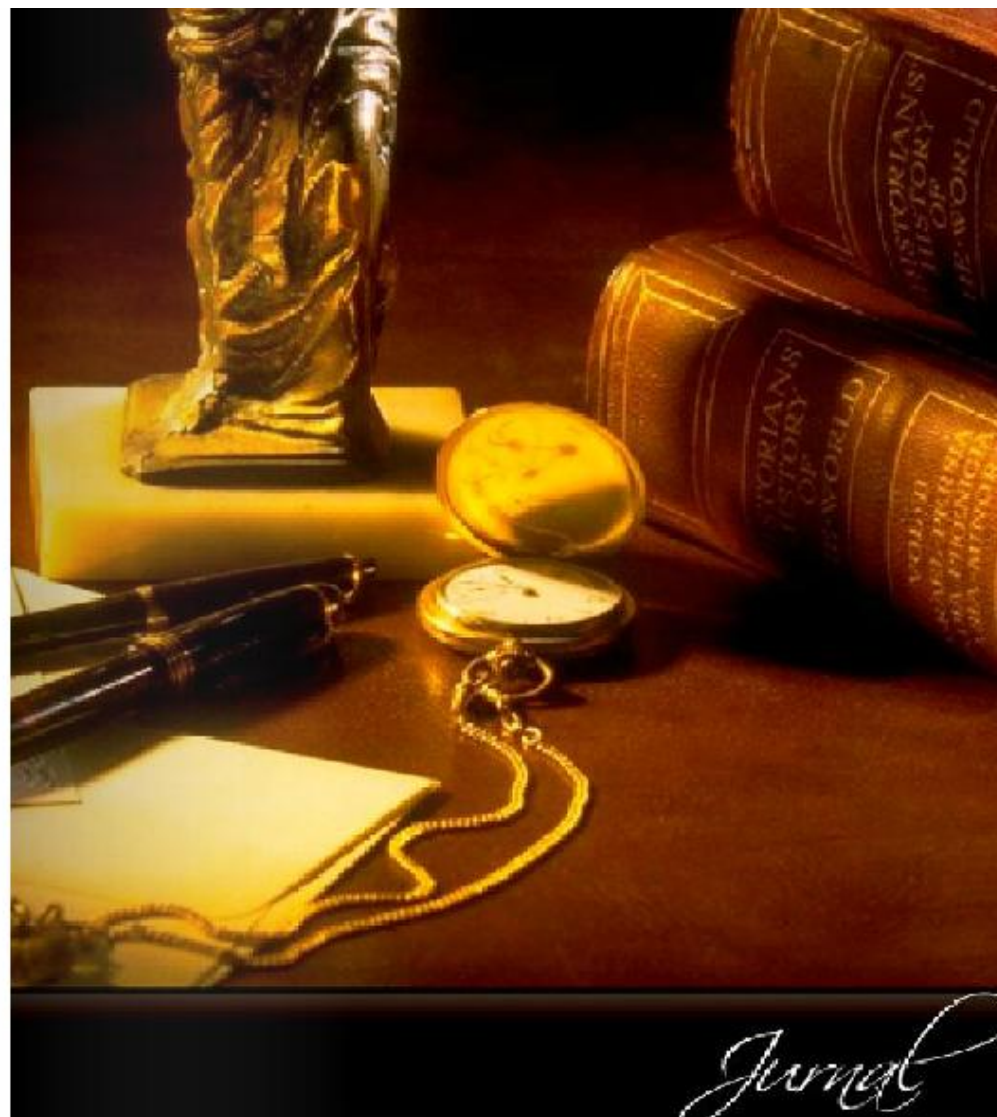
⁹ Т. Л. Миня, *Поэтика русского символизма*, Издательство Искусство СЛБ, Санкт-Петербург, 2004, p. 122

¹⁰ A. Belli, *Op. cit.*, p. 113, 115

¹¹ A. Belli, *Op. cit.*, p. 114.

¹² *Milium in parvo*, Andrei Belli prezentat de Vladimir Piskunov, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1975, p.119-120.

Prof. dr. Aura Hapenciu

Journal

Jurnal de călătorie
Málaga, Spania

În perioada 16 octombrie-8 noiembrie am participat la un curs de formare profesională, organizat în Spania, în orașul Málaga, ce aparține celui mai frumos Ținut din Spania, Costa del Sol.

Am ajuns acolo noaptea, motiv pentru care am pomic în descoperirea orașului a doua zi. Am vizitat pentru prima dată plaja și am luat contact cu marea. Zi de zi, după terminarea programului de lucru, ieșeam afară pentru a descoperi frumusețile orașului. Málaga nu se laudă doar cu plaja și cu marea, cu atracții turistice, ci deține în patrimoniul său multe alte frumuseți ce încântă ochii turiștilor. Una dintre acestea este Cetatea Alcazaba, care a fost construită pe ruinele unei cetăți romane, de către mauri, în secolul XI. Lângă cetate se află ruinele unui teatru roman, pe care din păcate nu l-am putut vizita din motive obiective. Ceea ce mi-a impresionat este faptul că aceasta, în trecut, avea peste o sută de turnuri și trei palate. În interiorul cetății am putut vizita un muzeu arheologic cu artefacte feniciene, musulmane și Castelul Gibralfaro, acesta din urmă fiind cel mai înalt punct. De aici se poate vedea o panoramă minunată a orașului Málaga și a portului acestuia.

Păreră mea este că Cetatea Alcazaba reprezintă cea mai mare atracție turistică a orașului, pe lângă cabalele, cum ar fi: Muzeul Picasso, Muzeul vinului, Muzeul cristalelor, stadionul de fotbal și numeroasele stațiuni aflate de-a lungul coastei.

Vă mărturisesc că am rămas plăcut impresionată de cele văzute acolo și mi-aș dori să mai merg să vizitez ce nu am putut dura trecută. Mi-aș dori să vizitez strălucitoarea Gibraltar, care se află în apropiere și de unde putem vedea în depărtare continentul Africa.

Mihaela Gătan

Imagine cu panorama orașului, văzută din cel mai înalt punct al Cetății Alcazaba

Jurnal de călătorie
Italia

Printre instinctele de bază ale omului, cel mai important este cel al explorației, al cunoașterii și al cuceririi necunoscutului. Fiecare oportunitate prin care descoperim și aflăm lucruri noi trebuie folosită la intensitate maximă.

Astfel se face că am primit și eu șansa de a găsi plaiul românesc și de a petrece câteva zile în Italia. Plin de entuziasm și de optimism, am povuit ca pasager spre ceea ce va însemna prima mea ieșire din țară. Pe la ora 13 p.m. eram în Vama X. Situația putea fi caracterizată astfel: trei domni verificau actele călătorilor și un domn chel, transpirat, îi coordona pe aceștia. În timp ce verificau actele pasagerilor, domnul chel a realizat că există o mică problemă cu procuri mea. Insa, așa cum știm toți, românul se descurcă în orice situație, fiind ajutat de gândirea flexibilă, inventivă. 50 € mi-au fost suficienți pentru a neutraliza situația de decesare încercată.

În fine, am trecut peste incident și peste teritoriul țării. Deja simțeam un aer total diferit de cel românesc. Deși era întuneric, primul lucru pe care l-am observat a fost lipsa găurilor din asfalt. Am auzit Trezirea a fost în Slovenia, unde am făcut învia mea. Drumul până la destinație a fost plăcut în peisaje și priveliști specifice locului prin care am trecut. Umă să locuiesc în Scarpelli, Orbitello, Mancano, la un unchi. Ajunsesem seara atât de obosită?

În zilele ce mi-am ardat, am vizitat împrejurimile și vecinătățile. Eram fermecată de arhitectura caselor, de infrastructură și de timpul care nu a credea deloc peisajul rusic. Am vizitat o serie de obiective reprezentative Italiei.

Pitigliano este un oraș medieval, ocupat în stăvni. Din exterior avea un aspect compact, fortificat. În timp ce înaintam spre intrarea orașului, mă gândeam că ar trebui să găsesc oameni cu săbii în mână, catare, precum în filmele istorice pe care le văzusem. Nu a fost deloc așa... În interior, erau magazine, scarioase, magazine, un aspect că se poate de modern.

Deoarece locuim în apropiere, nu putem să nu facem baie, două, citri la Saturnia (ape termale sulfuroase). Prima dată

când am intrat în contact cu apa, eram puțin dezorientat, din cauza mirosului "aromat". Ulterior m-am obișnuit cu atmosfera. Marea Mediterană nu putea fi un loc pe care să îl ratez. Portul San Stefano avea o apă ușor verzui, presărată cu vapoare. Iahniul și bărci. Mirosul de pește, puțin iahniat, plutește în aer.

Totuși, cea mai reprezentativă parte a Italiei o reprezintă Roma. Am luat un bilet dus-întors de 20 € spre Gara San Paulo. De acolo am mers pe jos spre orașul-staț, Vaticanul. Clădiri imense, falnice mă înconjurau până când în fața au apărut coloane imense de piatră... Foarte impunătoare, printru acestea se zărea Piața San Pedro. Turisți de toate națiunile, asiatici, europeni, africani, americani formau o cetățime imensă. Toți voiau să intre în Catedrala San Pedro. Mă întregesc și eu în rând. După aproximativ două ore de așteptare, am ajuns la intrare. Bodyguarde, agenți vorbitori ai mai multor limbi străine, dirijau populația. Monăcesc vreo două ore în imensa clădire, admir sculpturi, creații din mozaic, mă ascult câte o explicație în limba engleză a ghidului... Ajung în viața complexului. Surprind Roma nemanifestată până acum. Realizez măreția și ingeniozitatea Imperiului Roman.

Bogdan Claudiu Jian

Malaga, Spania

În toamna anului 2010 am avut ocazia de a fi printre fericiții participanți la proiectul „Leonardo Da Vinci” cu tema „Formarea profesională la standardele europene în domeniul serviciilor turistice”.

Acest proiect m-a oferit oportunitatea de a-mi îmbogăți cunoștințele practice în domeniul turismului prin dezvoltarea creativității și inovării. Tărăgăză a programului sectorial „Leonardo Da Vinci” a fost Spania, o țară cu vechi tradiții și foarte dezvoltată pe planul turistic. Călătoria cu avionul a fost un moment unic și o experiență plină de emoții.

Ajunșind pe aeroportul din Spania, ne găsim o țară primitoare, caldă și plină de oameni simțători și amabili. Primul oraș pe care l-am văzut a fost Malaga, un oraș portuar în Andaluzia, în sudul Spaniei, pe porțiunea Mării Mediterane numită Coasta de Sol.

Unele mai importante obiective turistice din acest oraș sunt: Castelul Gibralfaro, Alcazaba-un punct important de referință în Malaga. Fortificația datează din secolul VIII, cu toate că cea mai mare parte a structurii aparține secolului XI. Fortificația este unul dintre mozaicele marelui cel mai bine conservate din Spania. Odată ajunși sus pe zid, putem admira peisajul atractiv pe care ni-l oferă orașul Malaga și portul, catedrala în stil gotico-roman. M-au încântat portul, unul dintre cele mai importante din Spania, casa natală al lui Picasso, Muzeul Interactiv de Științe și Tehnologie, Muzeul de Artă și Tradiții Populare, Arena de Coridă. Le-am vizitat pe toate și m-au impresionat într-un mod plăcut.

Mi-a plăcut aerul de libertate pe care îl degustă orașul, sentimentul că te poți aparține și ea poți oricând să găsești ceva nou de văzut.

Veronica Daniela Posteltescu

Jurnal EYPI

Ora 5:00, 25.03.2011 ajuns într-un sfârșit în autogara Suceava, alături de „contactații” mei colegi de drum, aștept oarecum nerăbdător „autocarul”, care ne va duce spre destinația noastră, Oglinaș, Târgul Neamț. Între timp apar și vehiculul cu pricina. Urcăm, bineînțeles după ce am prezentat biletele, sau nu, ne căușăm locurile printre zăvonala poartă. Control de interes era, după cum am stabilit, în spațiile autobuzului. După o călătorie amuzantă datorită înțepinului umid dintre colegii de „sufletină”, ajungem la destinație.

Ora 8:00 suntem întâmpinați de un călduros „Welcome GUYS” („GUYS” urma să fie cuvântul pe care ne mai vom uita să îl scriem în amintirile două săptămâni). După o prezentare scurtă a regulamentului, din care am înțeles doar că trebuie să plăm pentru tot ce pierdem/distrugem, ne primim camerele în care vom locui în următoarele 3 zile. La prima privire, camera în care am fost repartizați era unecosum normală, având în vedere că era o încăpere de 2 metri pe 2 metri, în care delapul era evident de inexistent, paturile ocupând trei sferturi din cameră, întrerupătorul funcționa doar dacă îl loveai, plus că aveam televizor.

Ora 11:00 suntem invitați cu toții afară pentru a începe activitățile de „construire a echipei”, ce erau menite să întărească încrederea între coechipieri. Fiecărei echipe din zonele Moldovei i-a fost repartizat câte un lider, sau doi, numit „CER”. Acesta avea datoria de a ne prezenta exercițiile/jocurile de cunoaștere pe care urma să le desfășurăm și de asemenea pentru a ne coordona în următoarele activități. Începem jocurile. Unul caracterizat de caracterul „elevat” al secolului, mă împie, în că secolul te că nu. După o serie de jocuri te echipă s-a dezvoltat „camaraderă”, primul vestea că în sfârșit a ora mesei. (Observație: țin să precizez că majoritatea participanților nu mai mâncaseră de la plecare, aproximativ 5:00, ora mesei fiind 13:00.) După o masă „copioasă” în care am fost serviți, pe lângă aște, cu „conducție”, după cum colegul meu de cameră demitise așa-zisa clochă, reîncepem jocurile. Diferența dintre jocurile dinainte de masă și cele de după este înută de interacțiunea dintre echipe.

Ora 17:00 după „consolidarea echipei” începem a ne planifica, în fața cu CER-ul nostru, activitățile pentru ziua următoare. După un scurt exercițiu în care a trebuit să prezicem speranțele și temerile asupra acestui proiect, ne punem de acord asupra regulilor pe care va trebui să le respectăm. (Prima regulă: „Respectați regulile de mai jos”).

Ora 19:00 terminăm planul de lucru, după care primim permisiunea de a pleca. Ajung în camera unde îl văd pe Emil încercând să descifreze cum ar putea îmbrăca costumul popular, pentru moment artistice pe care urma să îl prezentăm. Între timp, îi explic etapele pe care trebuie să le parcurgă în timp ce îmbracă costumul. Rezultatul nu a fost chiar cel pe care mi-l doream, având în vedere că ne-au ieșit dină pielea în plus. Salvarea noastră, profesorul coordonator al grupului, Alexandra Domocanu, care ne-a ajutat să descifrăm „misterul” costumului popular bucovinean. Mergem încredințându-ne și de asemenea, mândri spre locul de întâlnire. Observăm că deja colegii noștri sunt jos, pregătind standul cu bucate tradiționale ale regiunii noastre. Ne grăbim să nu întârziem.

Ora 19:30 încep activitățile artistice, bineînțeles după ce ne săturăm de degustat din bucatele prezentate la celelalte standuri. Oarecum speriați și rușinați de cele ce vor urma, deși momentul nostru era bine structurat, urmărim spectacolul primei echipei, Bucăria. După o scurtă prezentare a orașului (în care nu am observat caracterul artistic), au pus în practică o horă specifică zonei. Oarecum monotona, prezentarea decurge normal până când, la îndemnul colegului meu de cameră, care, deși timid din fire, avea un chef de petrecere nemăslăvit, am intrat în horă, îndemnată și restul salii să ni se alăture. Astăzi, cu un chinut puternic și cu 2 indivizi pușca mai îndrăzneți momentul a luat o amploare neașteptată, ridicând toată sala în picioare. După alte 2-3 reprezentări, omează ni s-a strâșit momentul nostru. Acestea a decurs chiar mai bine decât m-am așteptat și, bineînțeles, mi s-a părut cel mai diversificat și încântător dintre toate. Totul s-a terminat cu o binecunoscută petrecere („DISCO”), unde planam la binecunoscutul meu coleg, Emil nu am mers după voia sa.

ZIUA 2.

Ora 7:00 am avut onorarea să fim treziți de unul dintre organizatori care, spre mîncarea noastră, era surprinzător de bine dispus. După un somn oarecum bun, micul dejun era binevenit. Masa (caracteristică pentru cei la regiuni) ne-a povestit uravului femeilor „asigurându-ne” necesarul de vitamine și proteine pentru următoarele 3 ore.

Ora 8:30 mîncarea abia acum avea să înceapă. Deși nele două CFR-uri ale echipei noastre erau începătoare, ne-am dus spre bun sfârșit treaba, redactând moțiunea pentru dezbaterea din ziua următoare, care se anunțase a fi foarte „dură”. După cină a urmat lucrul propriu-zis. Care mai de care, membrii echipei ENVI (echipa din care făceam parte) își luseră în serios trăsura, fiecare în ritmul său, unul într-un ritm mai alert (unul dintre aceștia fiind Emil, care umbla din cameră în cameră cu căștile la ochi, rezolvând în mare parte sarcina celorlalți) iar alții mai puțin alert (unul sau 2 dintre colegii noștri își respectau programul de somn), ne-am terminat într-un sfârșit ceea ce aveam de făcut.

ZIUA 3.

Ora 5:00 terminând munca, am apus în sălăci și la partea cu somnul. Există doar o problemă, colegul meu de cameră, căruia i s-a părut foarte amuzant să își susțină peria în timp ce eu eram la baie. Astăzi a început o „muncă” de convingere cu replici specifice pentru a-mi recupera peria.

Ora 6:00 într-un sfârșit s-au terminat și negocierile, așa că am putut să adormim.

Ora 7:00 trezirea. Si de această dată am avut din nou onorarea să fim treziți de unul dintre organizatori avînd în vedere că telefonul care avea sarcina a eșuat.

Ora 8:00 dintr-o dată se termină de servit masa, suntem invitați în sala principală la evenimentul care ne-a lăsat: ocele de soma cu tele de lucru. Dezbaterea decurge conform planului, toate moțiunile trecînd mai departe.

Deși oarecum ciudat, evenimentul, a avut și câteva beneficii.

Andrei Macovei

Jurnal EYP2

25.03.2011, ora 4:00. Venite bagajele, le încarc în mașină, începem jocularul și înă pomeac călătoria pe traseul predefinit: Rădăuți-Oglinzi, cu două mic-opriri, Suceava, și Târgu Neamț. După ce îmi iau doctrina, referitor la ce să fac și ce nu, reușesc să adorm, cu și copilul. Ajung în Suceava oboară, îmi salut colegii care mai de care mai încercăți, pară pentru concursul,cine are bagajul mai mare! Ne introduc într-un autobuz, după care încerc să mă relaxez, dormul plin de derivate, „facitându-mi” somnul. Ajunși în

Târgu Neamț, stăm și așteptăm alt autobuz, cu niște bagaje care ne băgau în pămînt la propozi. În cele din urmă ajunge și acesta, destinația fiind către Oglinzi. Prima impresie: obositor.

Ora 8:30. Suntem întâmpinați de două fete cu un salut “Hello, guys!” tipic, care îmi va răsună în căștile mult timp. Suntem cazați, și se aduce aminte că tot ceea ce distragem trebuie să plătim și că nu avem voie să ne schimbăm camerele între noi. Trebuie să așteptăm până la 11 începerea activității, timp în care ne cunoaștem între noi și legăm mici prietenii. La ora 11 apar noi personalități: numite C.E.R.-uri, sau îndrumătorii. Fiecărei echipe îi este atribuit unul din aceștia, care vor administra și conduce întreaga echipă. Începem prin jocuri inutile inițial, dar care pe parcurs se dovedesc fiind utile. Scopul lor era să ne cunoaștem mai bine. Unul din jocurile cu efect maxim a fost cel în care eram legați la ochi și plimbați în șir indian prin incintă cu ideea de a avea încredere în cel din față în care trebuia să-ți spună ce să faci, unde să ești. Experiință interesantă de nouă. După aceea, pe seara, mâncăp, unul care legat la ochi, iar celălalt este nevoit să îl alerge prin aceeași incintă. Pentru a dezmoși timiditatea, se folosesc alte jocuri gen “COIN”. Cersăd în albiștea pe orientată a elevilor, fără unuță de băiat, unuță de fată ș.a.m.d. După aceea se pune o muncă pe paupt prieni, care trebuie să fie luată de următorul tot pe piept, fără a-și folosi mîinile. Suficient de amuzant, cu mici senzații printre unele jucătore.

Ora 13:00. Mergem la masă, unde depistez întesuri crude. Stau și aștept mîncare, fiind un gurmănd înmăscat. Descopăr cu stupeoare că mîncarea era făcută pentru oameni de maximum 50 kg. După ce termin și ne dăruim puțin pe un vas răsunat, împreună cu conținutul acestuia, merg să mîncăm în cameră previzibilă de acasă. Continuăm cu același tip de jocuri care reușesc să sudeze relațiile dintre noi și să elimine inhibițiile. Urmează un mic plan, legat de resarșul ni nostru în care sintetizăm idei, probleme, soluții și moduri de redactare, plus reguli. Terminăm tîrziu cu acestea, în așa fel încît începem grabe îmbrăcării, datorată faptului că mai aveam 10 minute până la reprezentarea artistică. Stau și mă cert cu colegii mei despre cum se poate țipări, dacă ar trebui hăndpă legată sau de unde să prindem hăndul. Până la urmă reușim să ne îmbrăcăm, amîndoi arătînd că niște țărani autentici. Cîntăm mîncarea, aranjăm stăndul și ne dam la mîncat. Cunoaștem alte persoane din localități diferite. Ne intrăptăm din mîncarea altora, dar și a noastră, după care începem momentul artistic propriu-zis. Fiecare era în diferite moduri. Spre exemplu, Botosaniul a venit cu un Sketch, Îșișul cu un cântec de grup, Băcși cu un cântec pe versuri, împărțite între toate persoanele ș. a. m. d. Eram emoționați, mă temeam să nu mă bălbăi, sau să nu greșesc un pas. Ca să sparg monotonia, aștept o horă, prima fiind cea a

Cuprins

Bacului, foarte moherată, indivizii părând a dansa robotic. Îi îndemn pe Macovei, se uită la mine și nu știe ce să facă. Îi spun "Pășește tare!", după care mă întrebă dacă sunt nebun. Îi mai spun o dată, convingător. O face, ne ridicăm, intrăm în horă și mă în pasul, după noi se uită și alte persoane. Lora până la urmă înglobând întreaga sală. Reușese a prinde o domnișoară la dans și o învăț până își pierde echilibrul. Încep a mă simți bine, scap de emoții. Atmosfera se schimbă drastic. Ajungem la momentul nostru artistic; avem o muntă, un dans specific și o horă. Ne descurcăm perfect. Danses fără probleme, parcă nu facem deosebi vinți. Obosit, după ce am terminat, strângem, mă dezbrac și trebuie să mă pregătesc pentru discoțea. Merg cu Macovei la discoțea, unde altă că nu avem suc, apă, bășturi de nici un fel, cu excepția clorului din apă de la robinet. Încep a da o rătă, încerc să belesc o domnișoară drăguță, totuși eșuez. Toate sunt ne ocupate, fie stau pe toată. Mai dansez puțin, merg să iau aparatul foto, să surprind câteva imagini și observ că prietenul meu are companie. Mă evoez, mă duc în cameră, mă schimb și îmi fac somnul de frumusețe.

26.03.2011. Ora 7.00. Suntem treziți de către C.E.R., care intră fără jenă în cameră. Cu mirare descopăr că Macovei a ajuns în cameră, deși nu l am auzit sau simțit. Era cam palid. Merg la masă, aveamși avizor, mănâncare puțină, miroșuri ciudate. După asta se întreprind activități de căutare, research, colaborare, urmate de căderea noastră de acord asupra research-ului pe care urma să-l facem și activități tip joc, asemănătoare celor din ziua anterioară.

Ziua aceasta este extrem de obositoare, având de lucru extrem de mult. În jur de 15 ore lucru, 2 masa, 2 activități și 1 somn. Incidente nu au fost, până la ora 12, când am fost lăsați singuri să ne cantinăm mână. Day enim împărțit pe obșpe, nimeni nu luere. Sunt nevoit să nu uitădine. Mobilizez băieții. Fetele însă, sub pretext că "Nu știu!" nu făceau nimic. Prin umare, sunt nevoit să le fac treabă lor, a ambelor grup, urmate de a mea, și să fi ajit pe băieții în același timp. Mă transform parțial într-un zombie, care abia se mișcă. Ajuns în camera, după ce am terminat de lucru, încerc să dorm. Însa nu reușesc, așa că începem o bătăie cu perne, eu cu Macovei, care s-a terminat cu extenuarea ambelor părți. Rapți, obosiți, de vitalizati, suntem furați de somn pe la ora 6.

27.03.2011. Sunt trezit la 7.00, după o oră de somn, și anunțat că mai am 10 minute să ajung la masă și încă 30 pentru a fi gata de prezentare. Încep a mă îmbrăca slene cu prietenul meu, după care mergem la masă. Aceeași plictisală și austeritate. Ajungem la simpozion, seculul acestei excursii. Structura lui era următoarea: 2 prezentări, pauză de masă, 3 prezentări, pauză de masă, urmate de încă 2 prezentări. Per total, totul este ok, eu năi problema pe lei pe cele. Obosit, natură le eru greu să simetizeze ceva. După simpozion, mă pun pe pat și încerc să dorm. Reușese pentru o oră, după care mă se comunică faptul ca trebuie să plecăm. Dosmas, mă imbarc în autobuzul pentru Târgu Neamț. Acolo aștept în frig încă o oră, până la zănu, când reușesc să adorm în busul spre Suceava.

Între-am final ajung acasă și am la dispoziție 10 ore să mă odihnesc. Am rămas cu o impresie parțial plăcută pentru prima parie și foarte proastă despre a doua în care am fost nevoit să luerez mai mult decât limitele îmi permisit. Activitățile au reușit să mă deschidă ochii asupra auto-cunoașterii și socializării.

Virgil David Luta

Verbum.....1

1. Povestea clasei.....3
 Ferleștici.....6
 Feciere de sărbători.....12

2. Poezii.....13
 Și strada.....14
 Năpăstuit.....14
 Bazinul.....15
 Cuvinte simetrice.....15
 13x2 versuri cu mama.....16
 Închis.....16
 Florile discriminății.....17
 Despre noi -ești vii.....17
 Sfînxul eternității.....18
 Valul de zămbete al voluntariatului.....18
 Contact fizic.....19
 Carte de ionană.....19
 Pasărea colibri.....20
 Agonic.....20
 Gîndurile unui pesimist.....20
 Tare nimănă.....21
 Uși închise.....21
 Fiara filozofală.....21
 De dragul tău.....21
 +++.....22
 Venus.....22
 Imposibilul.....23
 Ca să găsești.....23
 Odi Iubii Române.....24

3. Povestea școlii.....27
 Codul lui Da "B"inci.....28
 Halloween cu boboci.....29
 Balul bobocilor.....30
 Pregătirea elevilor pentru performanță.....31
 Gîndurile unui olimpic național de premi I.....31
 Gîndurile unui olimpic național de premi I II.....32
 Proiectul Leonardo da Vinci.....33
 Vacanță neașteptată.....34
 Firma fantomă.....35
 Trecuri versus viitor.....35

Cuprins

4. Proză	37
Roși.....	38
Intinerelul din suflet.....	38
Al doilea unghi al ființei din mine.....	39
Eroul din interiorul meu.....	40
Desin.....	47
5. Povestea orașului/școlii	43
Zilele Monică Lovinescu.....	44
Interviu cu Angela Furtună.....	45
Centenar Emil Cioran.....	49
Famil Ciovan - 100 de ani.....	50
Ion Irimescu la 105 ani.....	51
Interviu cu Dumitru Onița.....	53
Lansare de carte.....	54
Târg de carte.....	55
Gala olimpicilor suceveni.....	56
Memoriile unei victime a războiului.....	57
Interviu cu un veteran de război.....	58
6. Teatru	59
Coana Chirița.....	60
Chirița în provincie.....	61
Cronică de teatru „Iona”.....	62
7. Recenzii și critică literară	63
Orbita: Amos dreapta.....	64
Lumina, sublimele lumini.....	66
Simbolismul rus. Poezia, proza, teatrul.....	67
Matematică-zip.....	68
Matematică.....	69
Poemul în proză.....	70
8. Jurnal	75
Jurnal de călătorie Málaga, Spania.....	76
Jurnal de călătorie Italie.....	78
Jurnal de călătorie Málaga, Spania.....	78
Jurnal EYP.....	79
Jurnal EYP.....	81

Colectivul de redacție

Marian

Lucia

Colaboratori:
Suzana Blega
Claudia Sibeche
Iosadur Gargan
Livia Donarița

Dana Mihailoviți, cl. a XII-a A
Iuliana Grîncă, cl. a XII-a A

Imagine:
prof. Lăbășta Anecădoacă
Andrei Ilașcovei, Vlad Șerfăneș

Coperta:
George Peciu, fost elev al liceului

Emilian

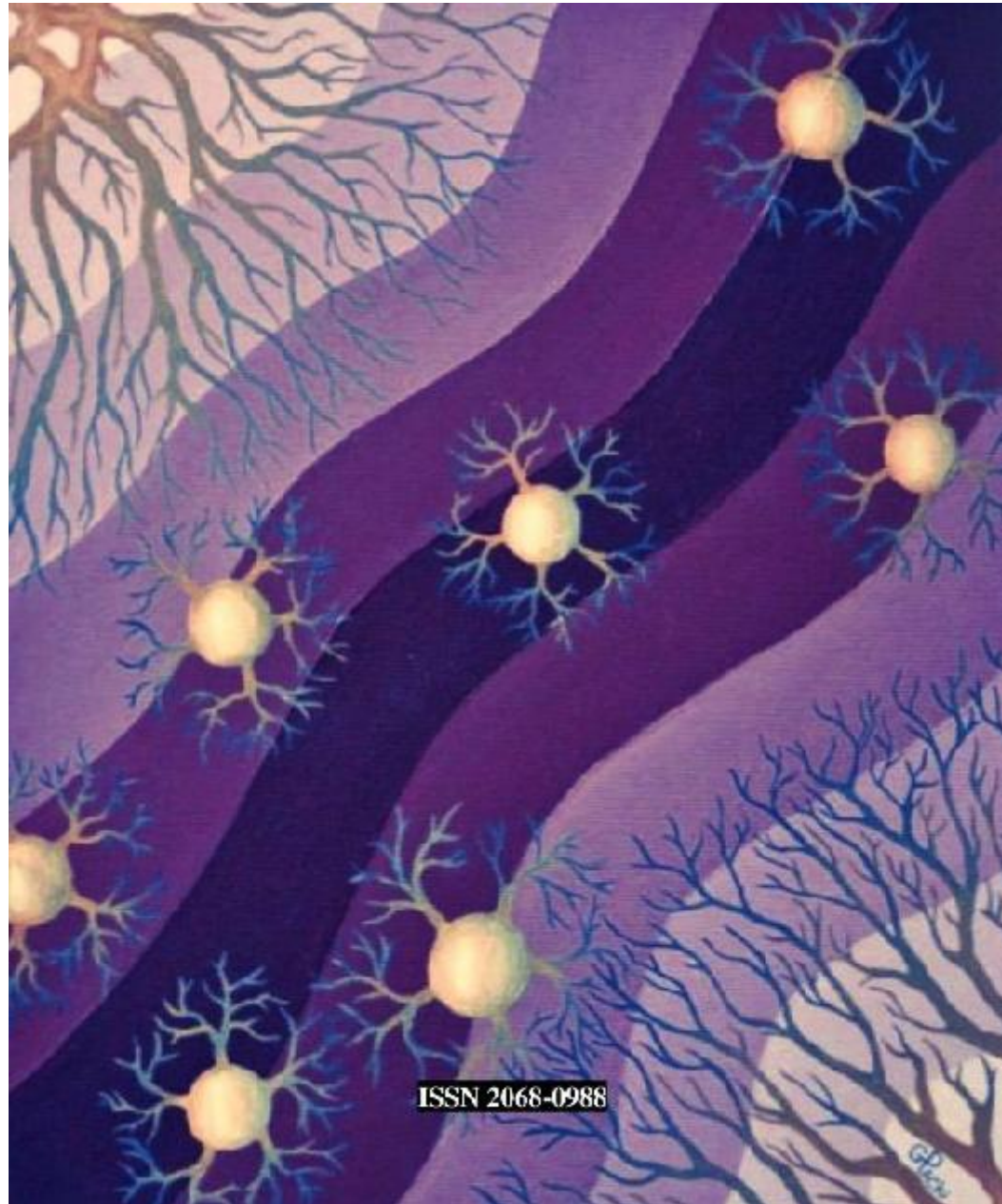
Redactor coordonator:
Prof. dr. Anu Hopeniuc

Redactor șef:
Lucia Diaconu, cl. a XII-a A

Redactori:
Director adj. prof. Boalța Munteanu
Prof. Cătălina Isac
Marian Grosu, cl. a XII-a A
Andrei Macovei
Emil Ilașc

Andrei

ISSN 2068-0988